

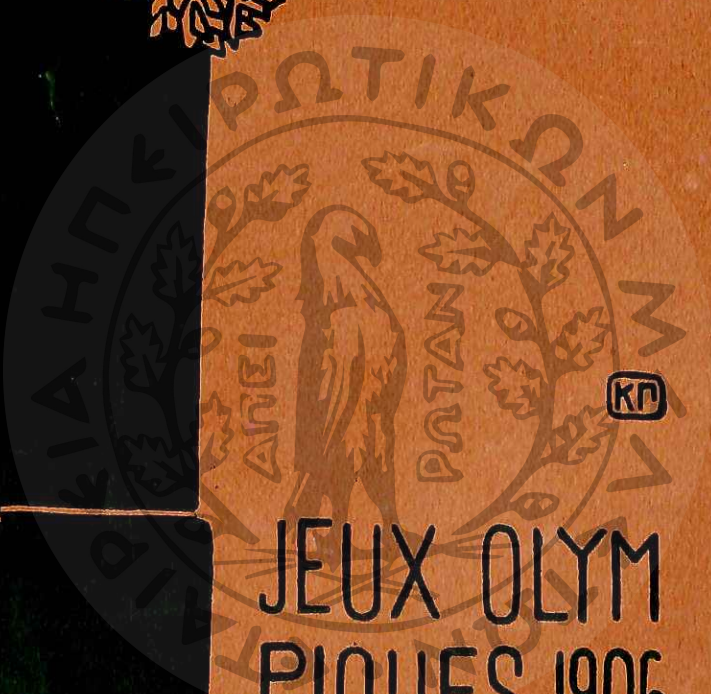
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

132

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ
ΑΓΩΝΕΣ 1906

JEUX OLYM
PIQUES 1906

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' εν έτος δρ. 25
 „ δι' έξ μήν. „ 13
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' εν έτος φρ. 25
 „ δι' έξ μήν. „ 13

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΑΘΗΝΑΙ, 35, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Τὰ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» καὶ τὰ «ΗΛΥΣΙΑ» δροῦ ἀντὶ Δρ. 35, Φρ. 37 παραχωροῦνται πρὸς Δρ. 31, Φρ. 32.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΔΟΣΕΙΣ: Δρ.—Φρ. 5 κατὰ τὴν ἐγγράφην, Δρ.—Φρ. 5 μετὰ 2 μῆνας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρις ἀποπληρωμῆς.

— Πᾶσα αἰτησις πρὸς ἐγγράφην συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τραπεζ. ἢ ταχ. ἐπιταγὴν.

πρὸς τὸν κ.

ΚΙΜΩΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ

Διευθυντὴν τῶν «Παναθηναίων» ὁδὸς Ἀριστοτέλους 35, Ἀθήνας.

ἢ πρὸς τὴν

ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ—ΑΘΗΝΑΣ

Ὅλα τὰ τεύχη τῶν προηγουμένων ἐτῶν πωλοῦνται ὑπερτιμημένα.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ τῶν «Παναθηναίων» εἰς ἑλὴν τὴν Ρωσίαν ὁ κ. Ἀναστάσιος Μάλτος.
 Ὀδησὸς rue Rouschkin № 66.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ εἰς ἑλὴν τὴν Αἴγυπτον ὁ κ. Τριαντάφυλλος Τσιτσέλης Βιβλιοπωλεὺς ὁ α' Ἐρ-
 μῆς ἐναντὶ τοῦ Ἀβερῳφίου Γυμνασίου.

ΔΩΡΑ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τόμοι τῶν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ» κομψότατα χαρτοδεμένοι με χρωματιστὸν ἐξώ-
 φυλλον. Ἐκαστος τόμος ἀποτελεῖται ἐκ 400 σελίδων.

Τόμος Α'. (1900) πρὸς Δρ.—Φρ. 6 ἀντὶ 13

Τόμος Β'.—ΣΤ'. (1901—3) ἕκαστος τόμος „ „ „ 7 „ 13

Τόμος Ζ'.—Η'. (1903—4) „ „ „ 9 „ 13

Τόμος Θ'.—Ι'. (1904—5). Οἱ δύο οὗτοι τόμοι λογίζονται πρὸς Δρ.—Φρ.

9 ἕκαστος, μόνον διὰ τοὺς ἀγοράζοντας ἑλὴν τὴν σειρὰν. Ἰδιαιτέρως πωλοῦνται πρὸς
 Δρ.—Φρ. 13.

Νικόλαος Γύζης εἰδικὸν τεύχος τῶν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ» ἀφιε-
 ρωμένον εἰς τὸν Ἑλληνα καλλιτέχνην με 26 εἰκόνας. Δρ.—Φρ. 1 ἀντὶ 2.

Διονύσιος Σολωμὸς τεύχος εἰδικὸν τῶν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ»
 ἀφιερωμένον εἰς τὸν ἐθνικὸν ποιητὴν με διαφόρους εἰκόνας. „ „ 1 „ 2.

Τὸ Λεύκωμα τῶν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ» „ „ 1 „ 2.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ὠραιότατα δῶρα πρὸς οἰκείους καὶ φίλους.

Αἱ ἀνωτέρω τιμαὶ εἶναι ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ τίμημα τῶν παραγγελλομένων ἀποστέλλεται μαζί με τὴν παραγ-
 γελίαν διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΗΛΙΑ Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

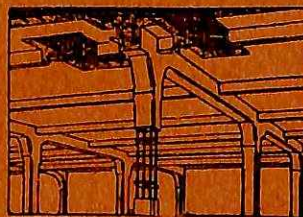
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΓΕΦΥΡΟΠΟΙΩΝ

5—ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ—5

Μελέται καὶ ἐκτελέσεις
 μηχανικῶν καὶ οἰκοδομικῶν
 ἔργων.

Ἐφαρμογὴ συστήματος
 Hennebique.

Κατασκευὴ γεφυρῶν, ἀ-
 φλέκτων οἰκιῶν, θαπέδων,

στηλῶν κ.τ.λ. διὰ σκιεροκο-
 νιάματος σιδηροπαγοῦς (bé-
 ton armé) συστήματος Hen-
 nebique.

ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΝ Τῇ ΠΑΓ-
 ΚΟΣΜΩΙ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙ-
 ΣΙΩΝ 1900.

Ἀντιπροσωπεῖα ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἐν Παρίσι οἴκου Hennebique.

Αἱ ἐγγράφαι λογίζονται ἀρχόμε-
 ναι ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου ἢ 15 Ἀ-
 πριλίου.
 Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέ-
 φονται.
 Ἐν τεύχος ἀποστέλλεται δωρεάν
 ὡς δῆγμα.
 Ἀγγέλλεται πᾶν νέον βιβλίον τοῦ
 ὁποίου ἀποστέλλεται εἰς τὸ γρα-
 φεῖον ἐν ἀντίτυπον.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

ΗΕΙΩΘΗΣΑΝ 10 ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΤΙΤΛΩΝ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΤΙ-
 ΜΗΘΗΣΑΝ ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΙΤΛΩΝ ΤΙΜΗΣ
 ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΕΥΡΩΠΗΣ & ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὰ περίφημα ταῦτα μεταξωτὰ τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, τὰ ὑμνηθέντα εἰς ὅλας τὰς
 γλώσσας καὶ διαδοθέντα εἰς ὅλον τὸν κόσμον κατέστησαν περιώνυμα διὰ τὴν ἀπαράμιλλον στε-
 ρεότητά των καὶ τὴν ἐκ καθαρᾶς καὶ φυσικῆς μετὰξης λεπτεπίλεπτον τέχνην των.

33—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—33

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΕΑΤΟΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ο «ΦΟΙΒΟΣ»

Ν. ΘΩΝ ΚΑΙ Σ^Α

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1893

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Βραβευθέντα διὰ χρυσῶν βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, τῇ Διεδνεῖ

Ἐκθέσει τῆς Κρήτης καὶ τῇ Διεδνεῖ Ἐκθέσει τῶν Ὀλυμπίων.

Στεατοκῆρια (Σπερμασέα) ἀρίστης καὶ πρώτης ποιότητος, χρωματιστὰ δίδυμα, τρυ-
 πητὰ καὶ ἐκκλησιῶν, κατασκευαζόμενα ἐξ ὕλικῶν ἀρίστης ποιότητος καὶ διὰ νεωτάτης χημικῆς
 μεθόδου, δίδουσιν ἄπλετον φῶς, τήκονται ἄνευ σταγόνων καὶ σβύνουσιν ἄνευ ὁσμῆς.

Στεατίνη, παραφίνη, κηριζίνη, γλυκερίνη, ἐλαίτην.

Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω προϊόντα εἶνε ποιότητος ἀρίστης καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀνεπι-
 δέκτους συναγωνισμοῦ.

Ἀνταποκρίται εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Γραφεῖον Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σοφοκλέους, ἀριθ. 2.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κεφάλαιον ἐταιρικὸν 20.000.000. — Ἀποθεματικὸν 1.000.000

Ὁμολογίαι φρ. χρ. 2.500.000.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ἐν Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Δονδίνῳ, Ἀλεξαν-
 δρεῖᾳ, Καῖρῳ, Κων/πόλει, Σμύρνῃ, Χανίοις καὶ Ἡρακλεῖᾳ Κρήτης.

Προεξοφλήσεις, εἰσπράξεις γραμματίων, προκαταβολαὶ ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐμπορεύματων
 Τρεχ/νοι λ/σμοὶ ἡγγυημένοι, Φύλαξις χρεωγράφων, Ἑνοικίασις χρηματοκιβωτίων εἰς ἰδιώτας.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ εἰς χρυσὸν ἢ τραπεζογραμματία:

3⁰/₁₀₀ εἰς πρώτην ζήτησιν.—3¹/₂⁰/₁₀₀ ἀπόδοσις μετὰ 6 μῆνας.—4⁰/₁₀₀ μετὰ ἐν ἔτος.—5⁰/₁₀₀
 μετὰ δύο ἔτη καὶ ἐπέκεινα.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ λειτουργοῦν καθ' ἑκάστην, πρὸς 4⁰/₁₀₀.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΞΙΚΑ

ΑΠΑΝΤΑ ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ ΠΩΜΕΝΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣΗΣ ὑπὸ Α. Α. Σακελλαρίου Τόμος 3.	σελ. 4400	δρ. 48
ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ε. Α. Τσακαλώτου.	» 780	» 12
ΕΛΛΗΝΟΛΑΤΙΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ε. Α. Τσακαλώτου.	» 872	» 10
ΟΜΗΡΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Α. Ι. Ὀλυμπίου.	» 360	» 6
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ν. Κοντοπούλου.	» 1087	» 11
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ν. Κοντοπούλου.	» 1100	» 11
ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ι. Πετρίδου.	» 1087	» 11
ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ι. Πετρίδου.	» 1000	» 11
ΓΕΡΜΑΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη.	» 1146	» 10
ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ὑπὸ Ρ. Ρουσσόπουλου.	» 1080	» 10

Εὑρίσκονται ἐν τοῖς κυριώτεροις βιβλιοπωλείοις καὶ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ

Π. Δ. Σακελλαρίου, ὁδὸς Λυκούργου 8.

RICHARD JOHNSON CLAPHAM & MORRIS L^D

24 — 26 LEVER STREET

MANCHESTER

Ἐμποροὶ καὶ Προμηθευταὶ εἰς τὰ ἑξῆς εἶδη:

Γαλβανισμένοι λαμαρίναι ἴσαι καὶ αὐλακωταί.	Σύρματα σιδηρᾶ, γαλβανισμένα καὶ μὴ.
Λαμαρίναι μαῦραι.	» χάλκινα, ὀρειχάλκινα καὶ κασσιτερωμένα
Τενεκέδες διάφοροι.	Συρματοφράκται γαλβανισμένοι.
» γαλλικοί.	Σουηδικὸς Σίδηρος.
Μόλυβδος εἰς φύλλα καὶ χελῶνας.	Ἄγκυραι καὶ Ἄλυσσι.
Κασσίτερος.	Κλῖναι διάφοροι.
Χαλκὸς εἰς φύλλα καὶ κύκλους.	Χημικὰ προϊόντα.
Σωλῆνες διὰ κλίνας.	Χρώματα διάφορα.
Σιδηροσωλῆνες διὰ φωταέριον καὶ ὕδωρ.	Ἐλαια.
Σωλῆνες ἐκ χαλκοῦ, ὀρειχάλκου καὶ μολύβδου.	Γλυκερίνη.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

HOBBS, HART & Co. L^{td}.

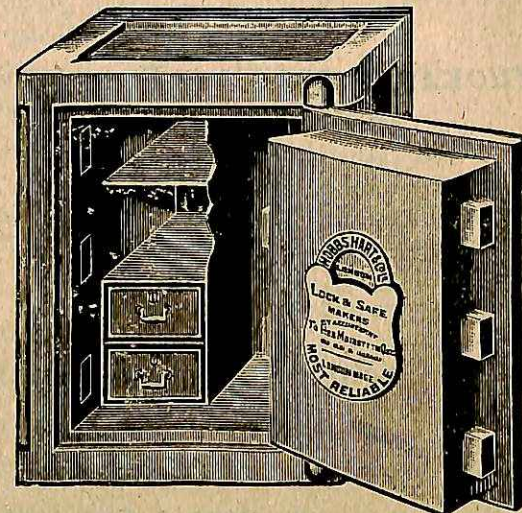
ΜΟΝΟΚΟΜΑΤΑ

ΧΑΛΥΒΔΙΝΑ

ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ

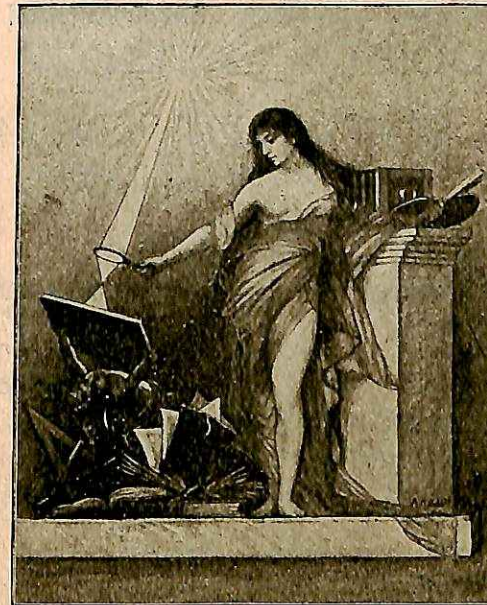
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ, ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΩΝ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΤΩΝ ΘΥΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΩΝ
ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ: 76, Cheapside, London E. C.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: Arlington Street, Islington, N.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ζωγραφικῆς, Γλυπτικῆς καὶ Φωτοτυπο-
γραφίας

ΑΡ. ΔΑΪΟΥ

Ἀριστοῦχον τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

Ἀριστοῦχον τῆς Ἀκαδημίας Μονάχου

Πλατεία Συντάγματος

1 — Ὀδὸς Μουσῶν — 1

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1873. — Ἔδρα ἐν Ἀθήναις

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δρ. 15,000,000 ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ Δρ. 692,757.90
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ἐν Σταμπούλ,
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ἐν Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ.

Ἐκτελέσεις παντὸς εἶδους Τραπεζικῶν ἐργασιῶν. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχυρίσει τίτλων καὶ ἐμπορευμάτων. —
Ἐκδόσεις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἑξωτερικοῦ καὶ Ἑσωτερικοῦ. — Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί. — Προεξοφλήσεις. — Εἰσ-
πραεῖς συναλλήλων φορτωτικῶν καὶ τοκομεριδίων. — Ἀγορὰ καὶ πώλησις χρεωγράφων εἰς ἀπάσας τὰς ἀγοράς.
— Ἐκτελέσεις ἐμπορικῶν ἐργασιῶν διὰ λ/σμὸν τῶν πελατῶν αὐτῆς.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: Εἰς πρώτην ζήτησιν 3 % μετὰ τρεῖς μῆνας 3 1/4 % μετὰ ἕξ μῆνας 3 1/2 % μετὰ ἓν ἔτος
4 % μετὰ δύο ἔτη καὶ ἐπέκεινα 5 %.

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια, εἰς ἐπιταγὰς ἐπὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, καὶ εἰς
χρυσόν. Ἐπὶ καταθέσεων ἐν ὧσιν εἰς χρυσὸν ἢ τραπεζογραμμάτια 100,000 καὶ ἄνω, 2 %.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ: Γίνονται δεκταὶ καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν 4 %.

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ: Ἡ Τράπεζα ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ ἀντὶ ἐλαχίστου μισθώματος δια-
μερίσματα χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν χρημάτων, τίτλων καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων ἐντὸς τοῦ
τεθωρακισμένου διὰ χάλυβος καὶ ἀδιατρήτου θησαυροφυλακίου αὐτῆς.

ΤΕΙΑ ΚΥΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

BLUE CROSS TEA

Εἶναι τὰ ἀριστα τῶν ΤΕΙΩΝ, συσκευάζονται εἰς πακέτα
καὶ κυτία ἐν Λονδίῳ, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν ἀνωτέ-
ρων ὑπαλλήλων τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ζητεῖτε
ἐπὶ ἐκάστου πακέτου ἢ κυτίου τὸν ΚΥΑΝΟΥΝ ΣΤΑΥ-
ΡΟΝ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὰ πρώτης τάξεως Ἐδωδιμοπω-
λεῖα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βόλου, Πα-
τρῶν, Σύρου, Ἀργοστολίου Λαμίας καὶ Κρήτης.

Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΟΛΛΑΣ — ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ — ΣΤΟΑ ΡΙΖΑΡΗ

THE GRESHAM LIFE

ASSURANCE SOCIETY LIMITED

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΓΚΡΕΣΑΜ

• ΕΔΡΑ : ST MILDRED'S HOUSE POULTRY, LONDON

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩ 1848

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ένεργητικόν	Διρ. Άγγλ.	9,014,532	Φρ. χρ.	225,363,300
Έτήσιον εισόδημα	»	1,348,059	»	33 716 475
Ήσφαλισμένα Κεφάλαια	»	23,951,524	»	598.788.100
Πληρωθέντα ποσά	»	20,474,666	»	511,866,650

ΣΥΝΑΨΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΗΡΙΑ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ

Όστε ο ασφαλιζόμενος να είνε εν γνώσει των όρων ύφ' ούς ασφαρίζεται.

Συμμετοχή των ασφαλιζομένων κατά 90 % εις τὰ κέρδη.

Άσφάλειαι ισόβιοι, μικταί, προικοδοτήσεις κτλ.

Υποκατάστημα δια τήν Ελλάδα εν Αθήναις όδός Κοραή 5.

Νομικός Σύμβουλος

Διευθυντής
Β. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Δ. ΡΑΛΛΗΣ βουλευτής κλπ.

Τραπεζίτης της Έταιρίας εν Ελλάδι: Η ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

Όδός Έρμού Αθήναι,

Πλούτος γραφικής ύλης.— Έντυπα και έπι-
σκεπτήρια καλλιτεχνικά.—
Έργοστάσιον φακέλων τέ-
λειον.— Χάρτης τυπογρα-
φικός λευκός και έξωφύλ-
λων παντός είδους και
ποιότητος.

Εύθηνια, ταχύτης, ακρίβεια.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΓΑΪΤΑΝΟΥ ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ

Πλατεία Αγίων Θεοδώρων
Αθήναι.

Όλα τὰ είδη χάρτου τυπογραφικού
πρωτοκόλλων, γραφής κλπ.

Τιμαί έκτός συναγωνισμού.

ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑ

έκφεύγουσα μετά θαυμασμού έκ του στό-
ματος ολοκλήρου τής μεγίστης πελατείας
του Υποδηματοποιείου Ζ. ΣΚΑΡ-
ΔΙΑΚΟΥ, Όδός Προαστίου άρ. 10,
Ότι ουδέποτε άπενεμήθη δικαιότερον βρα-
βείον άπό τὸ Χρυσὸν Βραβείον τής
τελευταίας Διεθνούς Έκθέσεως, δοθέν εις τὸ
Κατάστημα ΣΚΑΡΔΙΑΚΟΥ.

Διότι

τὰ υποδήματά του, γόβες, σκαρπίνια, μπό-
τες και ή εν γένει έργασία του φέρει

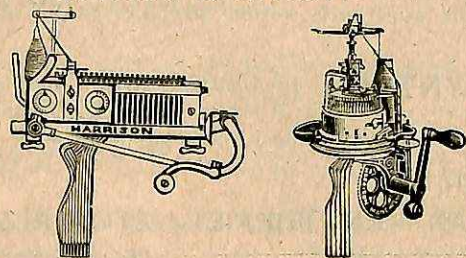
Σφραγίδα τής Τελειότητος

υπό έποφιν κομψότητος και σφερότητος.

HARRISSON PATENT KNITTING MACHINE CO. L^{td}

WORKS 257 UPPER BROOK STREET, MANCHESTER.

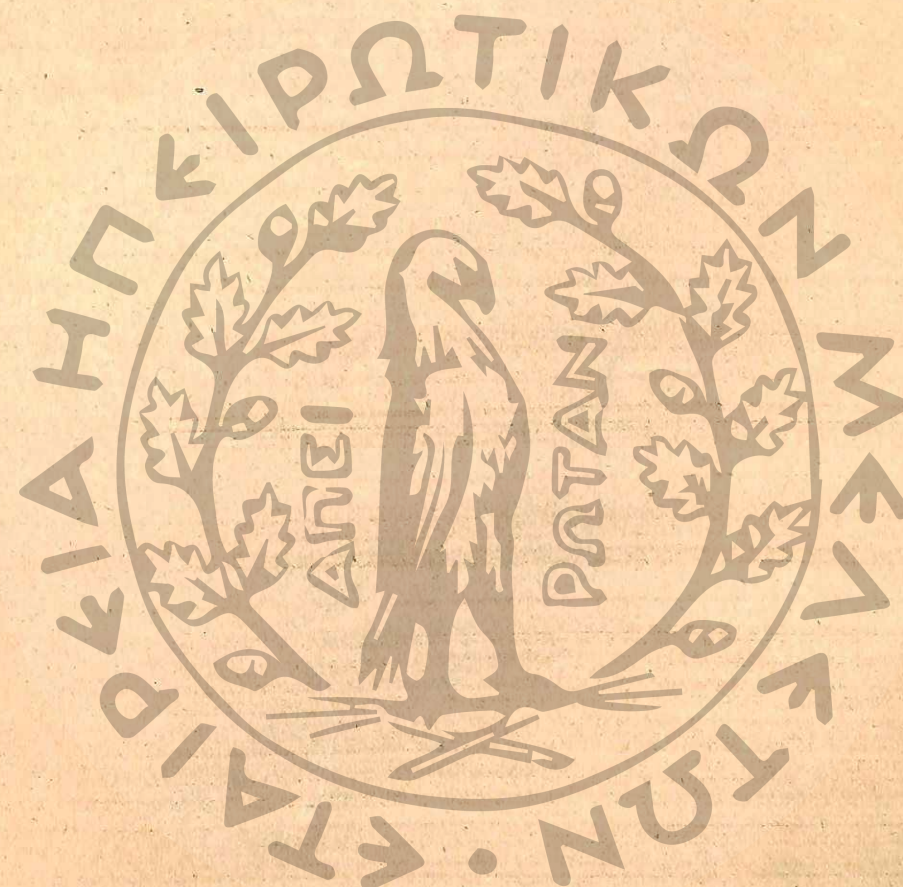
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

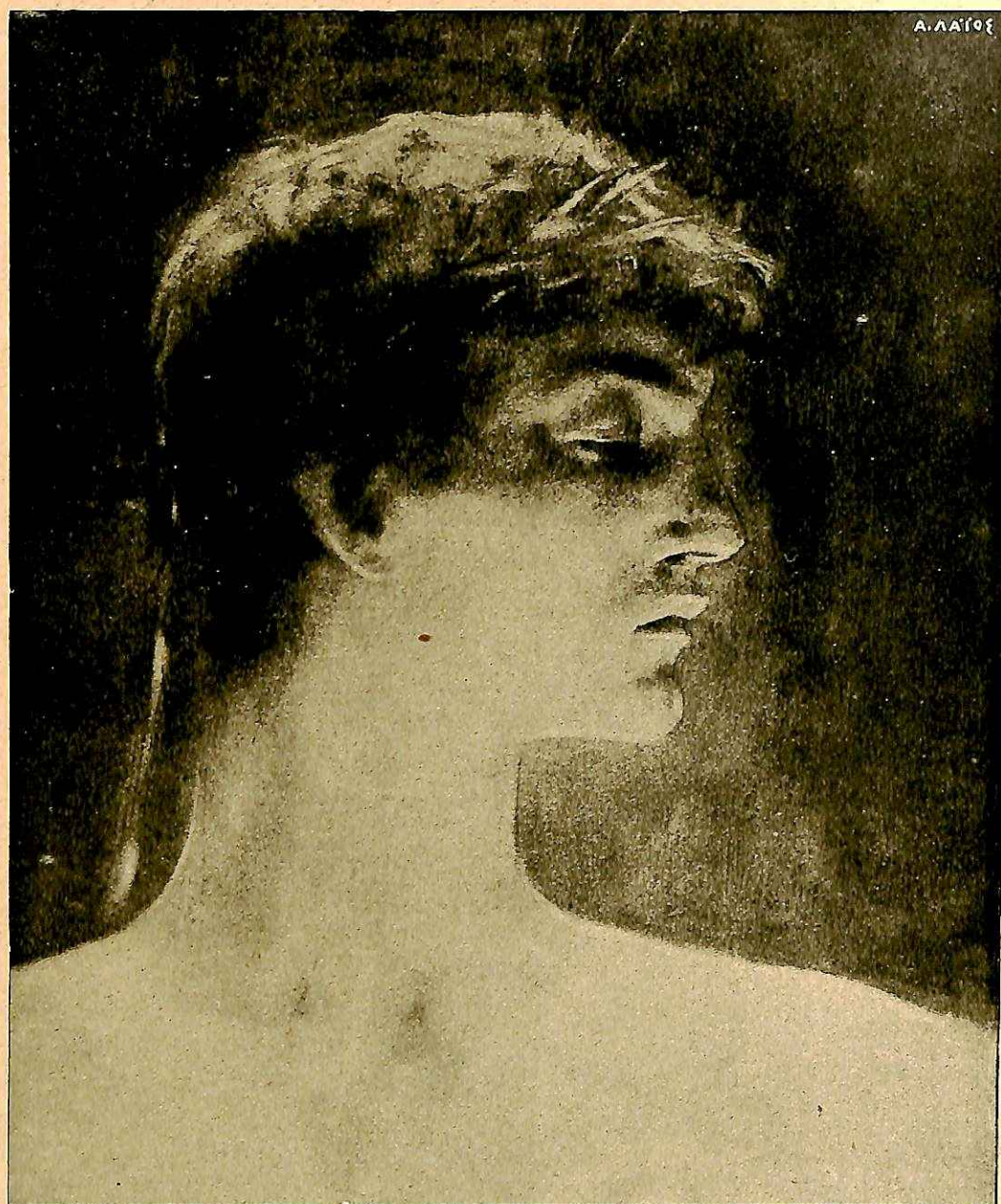

Ένασχόλησις έπωφελής και ευχάριστη

Η μηχανή αυτή πλέκει Κάλτσες άπλές και ριγω-
τές, χειρόκτια και ένδύματα μάλλινα, μεταξωτά ή
βαμβακερά. Ειδικώς πλέκει έσώρρουχα χωρίς ρα-
φήν και σκουφάκια όνομαζόμενα Tam—O—Shan-
ters. Χειροκίνητοι ή άτμοκίνητοι. Στέλλονται τιμο-
λόγια εις τὸν ζητοῦντα.

Άντιπρόσωποι εν Αθήναις: Τράπεζα Έμποροκλέους.

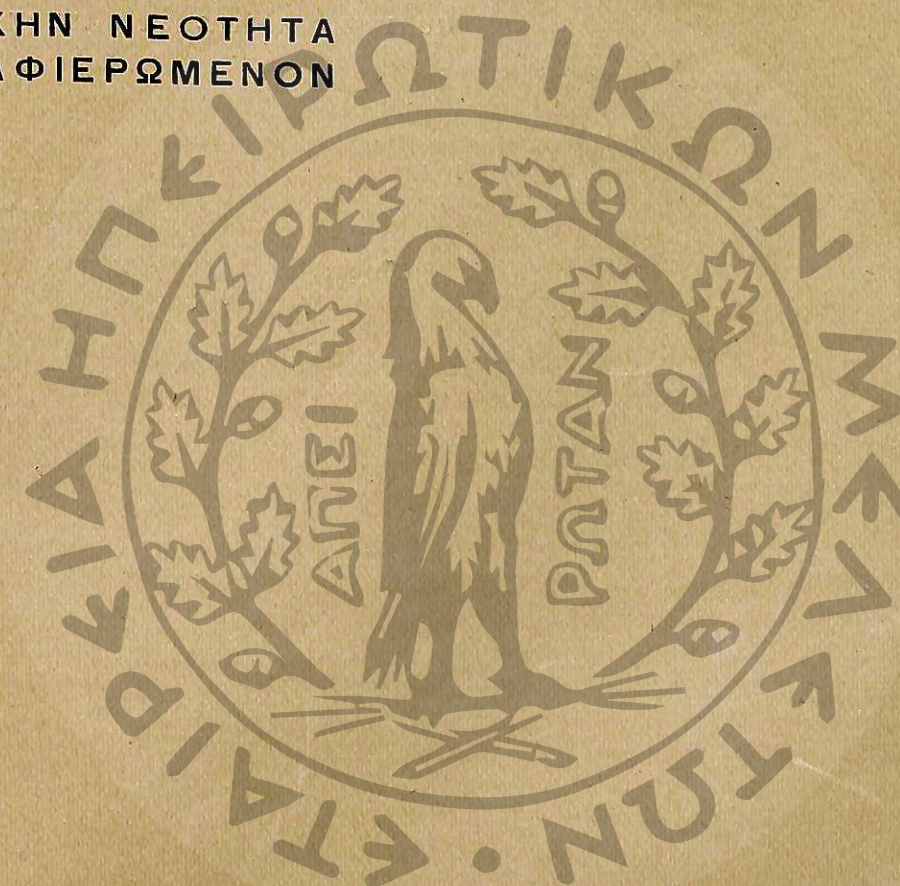

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΥΠΟ Ν. ΓΥΖΗ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ 1906

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙ
ΚΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ 5'. ΤΕΥΧΟΣ 132

31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1906

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ — PANHÉLLÈNES

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ Πανέλληνες

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ 'Ο ὀλυμπιακὸς ὕμνος.

Ι. ΧΡΥΣΑΦΗ 'Η ἑλληνικὴ σωματικὴ ἀγωγή διὰ μέσου τῶν αἰώνων

Α. ΚΑΜΠΑΝΗ ἀπὸ τὸ Θ τῆς 'Οδυσσεύς

Δ. ΒΙΚΕΛΑ: 'Η ἀναστάσις τῶν 'Ολυμπιακῶν Ἀγώνων

ΠΟΔΥΔΩΡΟΥ ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ 'Ο δρόμος

Ἡ θεὰ 'Εκχειρία στεφανώνει ἐπὶ τῆς 'Αλτεως, ὑπὸ τὴν ἱερὰν σκιὰν τῶν πλατάνων καὶ τῶν αἰγείρων, τὴν κεφαλὴν τοῦ γηραιοῦ 'Ιφίτου. 'Ο Πανελλήνιος Ζεὺς εὐλογεῖ τὰς θεωρίας τῶν προσκυνητῶν. Καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα του δὲν ὑπάρχουν πλέον 'Αθηναῖοι καὶ Σπαρτιάται, Δωριεῖς καὶ 'Ιωνες, Κορίνθιοι, 'Αργεῖοι, Θεσσαλοί. Εἶνε ὅλοι τώρα πολῖται μιᾶς μεγάλης ἠθικῆς πατρίδος. Εἶνε Πανέλληνες.

Μὲ τὸ τίμιον αὐτὸ ὄνομα σὰς χαιρετίζει ἡ 'Ελληνικὴ ξενία, ὧ ξένοι τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου. 'Ὡς εὖ παρέστητε.

'Ἰδοὺ σὰς ἀνοίγομεν τὰς πύλας τῶν ἐρειπίων. 'Ο ὕστατος χρησμὸς τοῦ Δελφικοῦ Θεοῦ ἀντηχεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν λευκῶν συντριμμάτων, ὡς θοῆνος. 'Η ἱερὰ 'Αλτις κοιμᾶται σιωπηλῇ, καὶ τὰ νερὰ τοῦ Κλαδέου καὶ τοῦ 'Αλφειοῦ νανουρίζουν, μὲ πένθιμον φλοῖσβον, τὸν ὕπνον τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων. 'Ενας Καῖσαρ μὲ 'Ισπανικὸν αἶμα, ἔκλεισε διὰ παντός, μὲ βέβηλον χέρι, τὸ ἱερὸν τοῦ 'Ολυμπίου Διός. «Χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά».

'Αλλ' ὁ μέγας Πὰν δὲν ἀπέθανε. Εἰσθε σεῖς, ὧ εὐγενεῖς βάρβαροι, ποῦ ἐξενίστατε τοὺς ἐξορίστους θεοὺς. Εοστήσατε πάλιν τὰ ἀγάλματά των ἐπὶ τῆς χιονισμένης σας γῆς, ὑψώσατε τὰ ἱερά των ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν βουνῶν τῶν ὕλοτρόφων, ἐφέρατε τὴν λατρείαν των παρὰ τὰς ὄχθας τῶν μεγάλων ποταμῶν. Κ' ἡμεῖς, τέκνα μακρυνὰ τῶν στεφανηφόρων, τοὺς ὁποίους ὕμνησεν ὁ Πινδαρικὸς διθύραμβος,

Dans la vallée de l'Altis, à l'ombre sacrée des platanes et des peupliers, la déesse Ékékhēiria couronne le front du vieux Iphitos. Zeus Panhellénique bénit les théories des pèlerins. Et sous son égide il n'y a plus d'Athéniens et de Spartiates, de Doriens et d'Ioniens, de citoyens de Corinthe, d'Argos ou de la Thessalie. Ils sont tous, maintenant, citoyens d'une grande patrie morale. Ils sont Panhellènes.

C'est par ce noble nom que vous saluez l'hospitalité Hellène, ô hôtes du Stade Panathénaique. Soyez les bienvenus.

Voici, que nous ouvrons devant vous les portes des ruines. Le dernier oracle du dieu delphique résonne encore du fond des débris blancs, comme une longue lamentation. Altis dort silencieuse et les eaux du Cladéos et de l'Alphéos bercent d'un murmure funèbre le sommeil des dieux et des héros. Un César, de sang Espagnol, a fermé pour toujours le temple de Zeus Olympien. «Χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά».

Mais le grand Pan n'est pas mort. C'est vous, ô nobles barbares, qui avez accueilli les dieux exilés. Vous avez érigé leurs idoles sur un sol couvert de neige, vous avez élevé leurs temples sur les sommets de hautes montagnes boisées, vous avez porté leur culte aux bords de grands fleuves. Et nous, petits-fils lointains des triom-

ἀφυπνιζόμενοι ἐν μέσῳ μαρμάρων καὶ σκιῶν, θέλομεν νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν τὴν ξενίαν τῶν πατρῶων θεῶν. Ὡς εὖ παρέστητε, Πανέλληνες.

Ἐκόψαμεν πάλιν τὸ τίμιον μάρμαρον ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Πεντελικοῦ καὶ ὑψώσαμεν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ Ἀρδηττοῦ, λευκὸν μέσα εἰς τὸ φῶς, τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Μετεκαλέσαμεν ἀπὸ τὸν κρημνισμένον βωμόν του τὸν Ὀλύμπιον Δία, προστάτην καὶ κηδεμόνα. Παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐστήσαμεν πάλιν τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἐκκεχειρίας. Καὶ ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν θρόνον, μία βασιλικὴ φωνή, ἀποκρινομένη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, πρὸς τὸ βέβηλον πρόσταγμα τοῦ Ἰσπανοῦ Καίσαρος, ἀριθμεῖ πάλιν τὰς νέας Ὀλυμπιάδας.

Φέρετε, ὦ Πανέλληνες, ἀπὸ τὰς μακρινὰς σας πατρίδας, τὴν ἀλκήν καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐφηβικῶν σωμάτων πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀττικῆς. Ἄς φιλήσῃ πάλιν ὁ ἑλληνικὸς Ἥλιος τὴν γυμνὴν εὐμορφίαν. Ἄς δροσίσουσιν αἱ ποντιάδες τοῦ Σαρωνικοῦ τὰ ὑπερήφανα μέτωπα στεφανωμένα μὲ δάφνας. Ἄς λάμπουν εἰς τὰς αὐγὰς τοῦ ὠραιότατου οὐρανοῦ οἱ ὄνθυμοι τῶν εὐγενῶν κινήσεων. Ἄς δοξασθῇ ὑπὸ τὴν λευκὴν λάμψιν τοῦ μαρμαρίνου βουνοῦ, γεννῆτορος θεῶν, ἡ θεοποιημένη σάρξ. Ἡ Δήμητρα τρέφει ἀκόμη μὲ τοὺς ἰδίους εὐγενεῖς χυμοὺς τὴν δάφνην καὶ τὴν ἐλαίαν. Ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ μὲ τὸ ἴδιον θεῖον φίλημα τὰ φύλλα καὶ τὰνθη των. Αἱ χεῖρες τῶν ἀττικῶν παρθένων θὰ πλέξουν στεφάνους διὰ τὰ μέτωπά σας.

... Κ' ἔπειτα θὰ σᾶς φέρωμεν πρὸς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰλισσοῦ. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον «ἐκεῖ σκιά τ' ἔστι καὶ πνεῦμα μέτριον καὶ πόα καθίζεσθαι... Χαρίεντα καὶ διαφανῆ τὰ ἰδῶτα φαίνεται... τὸ δ' εὖπνον τοῦ τόπου θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπῆχει τῷ τῶν τεττίγων χορῷ». Εἶνε ἡ πλάτανος, ἡ ὁποία ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Σωκράτους, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Φαίδρου. Τὸ φύλλωμα τῆς θροεῖ ἀκόμη τὴν θεῖαν προσευχήν: «ὦ φίλε Πάν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τῇδε θεοί, δοίητέ μοι καλῶ γενέσθαι τάνδοθεν». Τὰ χεῖλη μας θὰ ἐπαναλάβουν τοὺς σωκρατικοὺς λόγους, τὴν προσευχὴν τῶν ἡθικῶν καλλιστείων. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δρυόπης εἶν' ἐκεῖ διὰ νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχήν μας. Διότι ὁ μέγας Πάν δὲν ἀπέθανε.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

phateurs, célébrés par le dithyrambe pin-darique, réveillés soudain au milieu de marbres et d'ombres, nous désirons vous rendre l'hospitalité offerte à nos Dieux paternels. Soyez les bienvenus.

Nous avons tiré des carrières sacrées du mont Pentélique le marbre précieux, et nous avons élevé au sein d'Ardittos le Stade Panathénaique, blanc dans la lumière. Nous avons invité, de son autel démoli, Zeus Olympien, maître et protecteur. Aux bords de l'Ilissos nous avons érigé la statue de la déesse Ekekheiria. Et du trône de la nouvelle Hellade, voilà qu'une voix royale, répondant à travers les siècles à l'ordre néfaste du César Espagnol, compte les nouvelles olympiades.

Apportez, ô Panhellènes, de vos lointaines patries, la vigueur et la beauté des corps adolescents vers la lumière attique. Que le soleil d'Athènes baise encore une fois la nudité aux belles formes. Que les brises du Saronique caressent les fronts fiers, couronnés de lauriers. Que les rythmes des nobles mouvements resplendissent aux lueurs du plus beau des ciels. Que la chair divinisée se glorifie sous l'éclat de la montagne marmoréenne, mère des dieux. Déméter nourrit encore, par les mêmes sucres, le laurier et l'olivier. Apollon baise du même baiser leur feuillage et leurs fleurs. Les mains des vierges attiques tresseront des couronnes pour vos fronts.

... Et puis nous vous conduirons aux bords de l'Ilissos. Là, sous le platane élevé, «nous trouverons de l'ombre, un air frais et du gazon qui nous servira de siège... Quoi de plus gracieux que cette eau pure et diaphane?... Et le chant des cigales a quelque chose d'animé, et qui sent l'été.» C'est le platane qui a entendu jadis la voix de Socrate à côté de son disciple Phèdre. Son feuillage murmure encore la prière divine: «O Pan et vous divinités qu'on honore ici, donnez-moi la beauté intérieure de l'âme.» Nos lèvres répéteront les paroles Socratiques, la prière pour la beauté morale. Le fils d'Hermès et de Dryopé est là pour exaucer nos vœux. Car le grand Pan n'est pas mort.

[Traduction de l'auteur] PAVLOS NIRVANAS

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἀρχαῖον πνεῦμα ἀθάνατον, ἀγνὲ πατέρα
τοῦ ὠραίου, τοῦ μεγάλου καὶ τ' ἀληθινοῦ,
κατέβα, φανερώσου καὶ ἄστραψ' ἐδῶ πέρα
στὴ δόξα τῆς δικῆς σου γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ.

Στὸ δρόμο καὶ στὸ πάλαιμα καὶ στὸ λιθάρι,
στῶν εὐγενῶν ἀγώνων λάμψε τὴν ὁρμή,
καὶ μὲ τ' ἀμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
καὶ σιδερένιο πλάσε καὶ ἄξιο τὸ κορμί.

Κάμποι, βουνὰ καὶ πέλαγα φέγγουν μαζί σου
ὅταν ἕνας λευκοπόρφυρος μέγας ναός,
καὶ τρέχει στὸν ναὸν ἐδῶ προσκυνητὴς σου,
ἀρχαῖον πνεῦμα ἀθάνατον, κάθε λαός.

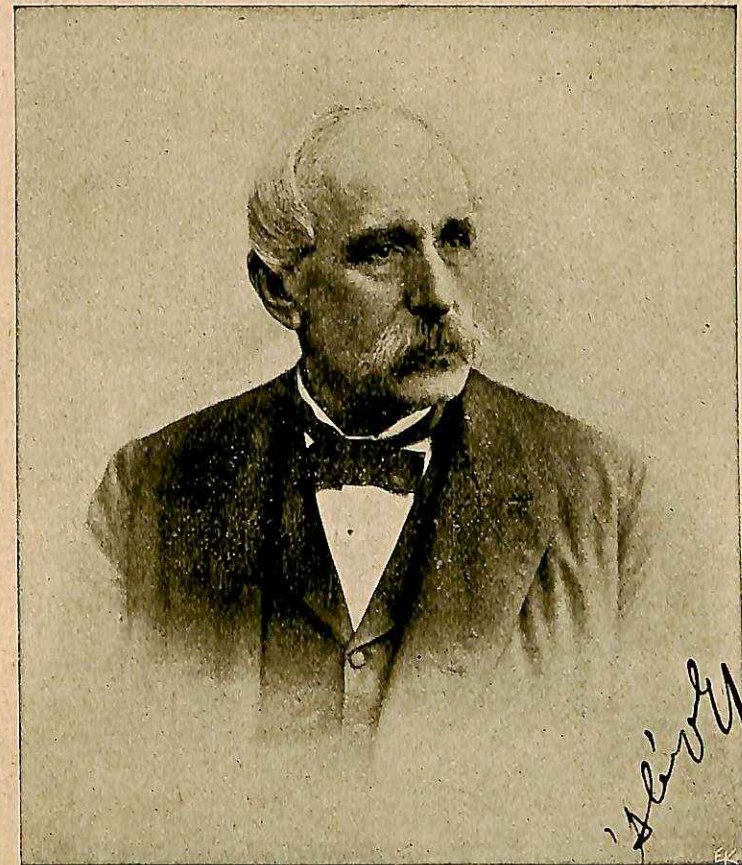
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς γυμναστικῆς ἀνάγεται εἰς τοὺς ἡρωϊκούς χρόνους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ τότε ὅπως καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ ἀγωνιστικὴ προηγῆθη τῆς γυμναστικῆς ἢ ἐξάσκησις εἰς τὰ διάφορα ὅπλα τῆς ἐποχῆς, καὶ πᾶσαι ἐν γένει αἱ ἀσκήσεις αἱ προσάγουσαι τὰ διάφορα σωματικὰ προσόντα καὶ συνεπῶς τὴν ὑπεροχὴν ἐκάστου ἀτόμου ἢ καὶ ἀπλῶς τέρπουσαι καὶ διεσκεδάζουσαι τοὺς εἰς αὐτὰς ἐπιδιδόμενους, ἦσαν ἐν γενικῇ χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι πολὺ πρὸ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν θαυμασιῶν καὶ λεπτομερεστάτων περιγραφῶν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ δρόμος, τὸ ἄλμα, ἡ πάλη, ἡ πυγμὴ, ὁ ἀκοντισμός, ἡ τοξικὴ, ὁ διὰ τῶν ὅπλων ἀγὼν, ἡ δισκοβολία καὶ αἱ ἀρματοδρομίαι, ἥτοι σύμπασα περίπου ἡ σύγχρονος ἀγωνιστικὴ (sport) ἀπαντῶνται καὶ περιγράφονται λεπτομερέστατα παρ' Ὀμήρου, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ διὰ τῆς σφαίρας παιδιὰ τῶν τε νέων καὶ τῶν παρθένων. Ὅπως καὶ οἱ σύγχρονοι εὐγενεῖς, οὕτω καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἥρωες τῶν χρόνων ἐκείνων οὐ μόνον κατεγίνοντο μετ' ἰδιαιζούσης σπουδῆς εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα ἀλλὰ καὶ κατήρχοντο εἰς τὴν κοινίστραν, τὸ δὲ κύπελλον ἢ ὁ τρίπους τὸν ὅποιον ἐκεῖθεν ἀπεκόμιζον ὡς ἐπαθλόν, εἶχε δι' αὐτοὺς τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷαν καὶ τὸ μετὰ τὴν μάχην ἀναστυλούμενον νικητήριον τρόπαιον. Οἱ ξαυφοδοὶ καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ψάλλοντες τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων, οὐδέποτε παρέλειπον καὶ τὰ ἀγωνιστικὰ αὐτῶν κατορθώματα καὶ τὰς νίκας. Πᾶς ὅστις καὶ ἐν μόνον βλέμμα ἔχει ῥίψει ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῶν χρόνων ἐκείνων, γνωρίζει ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο ὠκυποδέστατος δρομεύς, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Διομήδης κρατεροὶ αἰχμηταί, ὁ Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀκαταμάχητοι παλαισταί, ὁ Ἐπειὸς καὶ ὁ Πολυδεύκης ἀνίκητοι πύκται. Ἡ ἀγωνιστικὴ διεσκέδαζε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν ἡρώων, ὅταν ὁ πόλεμος καὶ ἡ θήρα δὲν ἀπησχόλουν αὐτοὺς, δι' ἀγῶνων δὲ ἐπαυγύριζον τὰς ἡμέρας τῆς χαρᾶς καὶ αὐτοῦ τοῦ πένθους. Καὶ ἐπειδὴ ἡ παροιμιώδης τῶν ἀρχαίων εὐλάβεια ἀπέδιδε πᾶν ἀγαθὸν εἰς τοὺς θεούς, οὕτω καὶ ἐκάστη τῶν ἀγωνιστικῶν τούτων ἀσκήσεων εἶχε θεὸν τινα ἐφευρέτην καὶ προστάτην.

L'ÉDUCATION PHYSIQUE DE LA
GRÈCES TRAVERS LES SIÈCLES

L'origine de la gymnastique doit être rapportée aux temps héroïques du peuple Grec. L'agonistique avait précédé la gymnastique. Les exercices avec lesquels on apprenait à se servir des armes du temps, ceux qui augmentaient les différentes qualités corporelles et par conséquent la supériorité de chaque individu, aussi bien que ceux qui se bornaient à amuser et à délasser leurs adeptes, tous ces exercices étaient en usage et même très répandus chez les anciens Hellènes bien avant les temps homériques, c'est ce qui est prouvé par les récits mêmes du poète. La course, le saut, la lutte, le pugilat, le lancement du javelot, le tir à l'arc, le lancement du disque et les courses des chars, c'est-à-dire à peu près tout le sport d'aujourd'hui, sont décrits jusqu'aux plus petits détails dans les chants d'Homère. Il en est de même des jeux de balle auxquels se livraient les jeunes hommes et les jeunes filles. Comme la jeunesse de la bonne société d'aujourd'hui se croit obligée de faire du sport, ainsi les rois et les héros de ces temps reculés s'exerçaient avec ardeur à tous les exercices que nous avons déjà mentionnés. Ils se présentaient dans l'arène pour se disputer entre eux la coupe ou le trépid du vainqueur, et ce prix avait pour eux la même valeur que le trophée victorieux que l'on érigeait après une bataille gagnée. Les rhapsodes et les poètes du temps, en chantant les exploits des héros, n'omettaient jamais leurs aptitudes physiques et leurs victoires agonistiques. Tout le monde sait qu'Achille était un fameux coureur, Agamemnon et Diomède de très forts escrimeurs avec lesquels personne n'osait se mesurer, Ajax et Ulysse des lutteurs invincibles, Epeios et Pollux des boxeurs infatigables. L'agonistique était le passe-temps préféré des héros, quand ils n'étaient pas occupés à la guerre ou à la chasse; c'était encore par des concours qu'ils célébraient les jours de joie ou de deuil. Et comme, suivant les idées religieuses des Hell-

Γεώργιος Ἀβέρωφ
Χορηγὸς πρὸς ἀναμαρμάρωσιν τοῦ Σταδίου.

τινὰ σοφὸς τοῦ γραφείου (Διογ. Λαέρτ. III, α') ἀλλὰ συνεδύασε τὴν μελέτην καὶ γνῶσιν μετὰ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν πείραν ὅπως ἄλλως τε καὶ πάντες οἱ σύγχρονοί του σοφοί. Διὰ τοῦτο καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸν ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἕτερος φιλογυμναστὴς σοφός, ἐπεξέτεινε καὶ συνεπλήρωσε τὰς ιδέας ταύτας τοῦ διδασκάλου εἰπὼν μετὰ τοῦ βραδύτερον συμπληρώσαντος καὶ τοῦτον Γάληνου τὴν τελευταίαν λέξιν διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν σωματικὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀγωγὴν.

Ἐπέμεινεν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἡ γυμναστικὴ δὲν εἶναι τέχνη ἀλλ' ἐπιστήμη τελεία καὶ αὐτοτελής καὶ ὅχι μῦριον ἄλλης τινός· ἀλλὰ πότε; ὅταν αὕτη ἐξετάζει ποία ἀσκήσεις ἀρμόζει εἰς ἕκαστον σῶμα, ποία εἶναι ἡ χρησιμωτέρα ἐκ τῶν διαφόρων τύπων τῶν ἀσκήσεων τῶν δυναμένων νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ὠρισμένην περι-

dre les mesures convenables, afin que les corps des citoyens soient parfaitement développés et par conséquent soumis à la volonté des chefs de l'Etat. (Politiques, XIV, 156). Comme Platon, lui aussi était d'avis que ce but élevé ne pouvait être atteint par les athlètes de profession, parce que cette manière de traiter le corps était nuisible et indigne d'hommes libres. (Ibid. XIV, 158). Au contraire, le moyen le plus efficace était la soumission des citoyens, depuis leur enfance, à des habitudes bonnes et saines pour qu'elles les fassent complètement s'adapter à leur organisme. De cette façon, disait-il, on pourrait exercer une heureuse influence même sur leurs coutumes et sur leurs mœurs, puisque les unes et les autres ne sont que le résultat d'habitudes journalières (Morale A., VI, 1186 a.)

στικῶν ἐορτῶν, νόμοι ἰδιαίτεροι ἐψηφίσθησαν κανονίζοντες τὰ τῆς λειτουργίας τῶν γυμνασίων καὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν ἀγώνων καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀνεφάνη ἡ γυμναστική, δηλονότι ἡ καλὴ καὶ μετὰ λόγου καὶ ἐπὶ ὀρισμένῳ τέλει χρῆσις τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων.

Τὸν σκοπὸν τῆς γυμναστικῆς ταύτης ἔσπευσαν σαφῶς νὰ καθορίσωσιν οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ δὲ Πλάτων τελείως διευτύωσε διὰ τῶν ἐξῆς θανμασίων ῥημάτων «*Εὐ τοίνυν τοὺς παῖδας ἐς παιδοτρίβην πέμπουσιν ὅπως τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ*» (Πρωτ. ΙΕ', 326)· αὐτὴν δὲ ταύτην τὴν γυμναστικὴν ἔθηκεν ἐν ἴσῃ ἀκριβῶς μοῖρα πρὸς τὴν λοιπὴν παιδείαν, συνεταύτισε τὴν σημασίαν παρὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν καὶ ἀπεκάλεσεν αὐτὰς *θεῖα δῶρα*, οὐχὶ διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ σώματος μόνον ἢ τῆς διανοίας ἀλλὰ διὰ τὴν ἁρμονικὴν πασῶν τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων ἀνάπτυξιν, ἐπιτεινομένην καὶ φθάνουσαν μέχρι τοῦ προσήκοντος. (Πολιτ. ΙΗ', 412) ἐθεώρησε δὲ αὐτὰς τόσον ἀπαραιτήτους διὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὥστε διεκήρυξεν ὅτι χωρὶς τούτων οὐδέποτε ταῦτα ἤθελον γίνεαι ἄξια λόγου (Νόμοι Ε', γ'). Πρὸς τοιοῦτον ὅμως ὕψηλόν σκοπὸν βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ ἔξις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητῶν. Ταύτην πάντοτε ἀπέκρουσεν ὁ Πλάτων ὡς ἀκατάλληλον, *ἐπνώδη καὶ σφαλερὰν πρὸς ὑγιάν* (Πολιτ. ΙΓ', 404) καθὼς ἀπαιτοῦσαν δίδαιτο ἐπιμελῆ, ἀνάπαισιν καὶ ἀεργίαν, ἀποχὴν ἀπὸ τῶν διανοητικῶν κόπων καὶ ἐν γένει καθιστῶσαν τὸν ἀσκούμενον ὑποχείριον τῶν σωματικῶν του ἀναγκῶν· ὑπέδειξε δὲ *ἀσκήσιν κομψοτέραν, ἀπλὴν καὶ ἐπιεικῆ* (Πολιτ. ΙΓ', 404-405), καταλλήλο-τέραν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν στρατιωτικὴν παρασκευὴν τῶν νέων. Τὴν τοιαύτην δὲ ἐπιστημονικὴν καὶ μετὰ λόγου γυμναστικὴν, τὴν *καλλίστην* δηλονότι ἀπεκάλεσεν ἀδελφὴν τῆς νοητικῆς ἀγωγῆς.

Καὶ δὲν ὥκνησε νὰ κατέλθῃ καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς σωματικῆς ταύτης ἀγωγῆς καὶ νὰ ὀρίσῃ ὅτι μετὰ τὴν ὑγιάν, πρωτίστως πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται ἡ *εὐεξία*, ἡ ἐλαφρότης καὶ τὸ κάλλος τῶν μερῶν καὶ μελῶν τοῦ σώματος (Νόμοι 795) κατορθουμένη δι' ἀσκήσεων εὐρύθμων αἵτινες ἤθελον ἀποδώσῃ ὄχι μόνον παμμερῆ κίνησιν ἀλλὰ καὶ τὴν προσήκουσαν κάμψιν καὶ ἔκτασιν εἰς πάντας τοὺς μῦς τῶν διαφόρων τοῦ σώματος μερῶν. Κατέκρινε τὴν μονομερῆ ἀσκήσιν καὶ συνέστη-

exercices corporels et l'art de faire les armes se formèrent peu à peu; une magistrature spéciale fut créée pour surveiller la gymnastique et se charger de l'arrangement et de l'organisation des jeux gymniques; enfin des lois spéciales furent votées, qui réglaient le travail des gymnases et l'organisation des concours. En un mot c'est bien la première apparition de la *gymnastique*, c'est-à-dire de la bonne et rationnelle application des exercices du corps.

Les sages de l'époque s'empressèrent de déterminer le but de cette gymnastique. Platon l'a formulé ainsi: «*Nous imposons l'exercice corporel à nos enfants pour que leur corps, améliorés par son usage, soient complètement soumis à leur volonté*». (Protag. XV. 326). Il a considéré l'éducation corporelle comme ayant la même signification et la même valeur que celle de l'esprit. Il avait appelé ces deux branches de l'éducation complète de l'homme *des dons divins* offerts par les dieux non seulement pour fortifier le corps ou augmenter l'intelligence, mais pour établir l'harmonie entre les forces du corps et celles de l'âme, pour obtenir l'adaptation et l'association parfaite du corps et de l'esprit et pousser le développement de tous deux jusqu'à la perfection nécessaire. (Républ. XVIII, 412). La portée de ces deux éducations était si grande pour lui qu'il disait que sans elles, ni le corps, ni l'âme ne pourraient jamais devenir dignes qu'il soit parlé d'eux (Lois, V, 13.)

A un tel but philosophique, l'athlétisme de profession ne pourrait jamais conduire. Platon était un ennemi intraitable de la diathèse athlétique qui exigeait un régime choisi, beaucoup de sommeil et de repos, qui ne permettait pas le travail intellectuel et en un mot soumettait l'homme aux besoins de son corps. Il l'appela *somnolente et mauvaise pour la santé* (Républ. XIII, 404) et ordonna des exercices *plus élégants, simples, épargnant le surmenage* (ibidem) et s'indiquant eux-mêmes sous tous les points de vue même pour l'éducation militaire. Cette éducation scientifique et rationnelle il l'a nommée *la sœur de l'éducation intellectuelle*.

Μ. Νεργοπόντης
Ἀλυσάρχης

Σπύρος Λάμπρος
Γεν. Γραμματεὺς

Ἰ. Χερσάφης
Γυμνασάρχης

σεν ὅπως διὰ τῆς ἀμφιμεροῦς τοιαύτης καταπολεμητῆς ἢ ἐξ ἑξέως ἀδεξιότητος τὴν ὁποίαν πάντες οἱ ἀνθρώποι ἐκ τῆς ἀπρονοησίας τῶν τροφῶν καὶ τῶν μητέρων ἔχουσιν (Νόμοι ζ' III, 794) ἐνῶ ἡ φύσις ἰσόρροπα καὶ ἁρμονικὰ ἐπλασεν πάντα τοῦ σώματος τὰ μέλη. Συνέστησεν ἐκθύμως τὰς ἐλευθέρους ἀσκήσεις καὶ ἔφερεν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι ἂν ἀνθρώπος τις ἤθελε τυχαίως στερηθῇ πάντων, καὶ τῶν ἐμφύχων καὶ τῶν ἀψύχων, δὲν ὄφειλεν ἄρα γε νὰ γυμνασθῇ δι' ἐλευθέρων ἀσκήσεων ἕνεκα τῆς ἀπορίας τῶν ὀργάνων ἢ τῶν συγγυμναστῶν; Τὴν τοιαύτην λογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν γυμναστικὴν ἠξίωσε νὰ ἐφαρμόσωσι καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν γυναικῶν θεωρῶν ὡς τὴν *μεγίστην ἀνοησίαν* νὰ παραμελῇται ἡ σωματικὴ τῶν γυναικῶν ἀνάπτυξις (Πολιτ. ε' VI.) καθόσον δὲν ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα δι' ἐν κράτος ἀπὸ τὸ νὰ ἔχῃ καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερους· διὰ τοῦτο εἶναι, λέγει, ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κατασταθῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ γυμναστικὴ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικῶν διδασκάλων διὰ τὴν τακτικὴν φοίτησιν καὶ τὴν ἐξάσκησιν συμπάσης τῆς νεότητος, (Νόμοι ζ' XI ζ'. XI) καθὼς καὶ ἐν ἰδιαιτέροις γυμνασίοις καὶ εὐρυχωρίοις διὰ πᾶσαν ἀσκήσιν καὶ παιδιάν.

Υποδείξας οὕτω τὰς γενικὰς βάσεις τῆς ὑγιεινῆς, παιδαγωγικῆς καὶ αἰσθητικῆς γυμναστικῆς δὲν παρεῖδε καὶ τὴν στρατιωτικὴν γυμναστικὴν· διότι πάντα ἄνδρα ἐν πολέμῳ καὶ θαρραλεώτερον καὶ ἀνδρείότερον ποιεῖ αὕτη ἡ *ἐπιστήμη* (Δάξης V, 182) παρεκτὸς δὲ τούτου ἔχει αὕτη καὶ καθαρῶς γυμναστικὴν ἀποστολὴν καὶ ὄχι μόνον ἡ τοξικὴ καὶ πᾶσα ὀπλομα-

Comme but principal de cette éducation, Platon proposa la santé, la vigueur et la souplesse, l'harmonie et la beauté de tous les membres et de toutes les parties du corps. Pour atteindre à ce but, il recommande un bon choix d'exercices, pouvant non seulement mettre en action tout le système musculaire, mais encore provoquer la flexion et l'extension parfaite de chaque muscle (Lois VII, 3-6). Il proscrivit l'exercice exclusif d'une partie du corps et recommanda de tâcher, par des exercices variés, de combattre toutes les gaucheries que nous avons acquises par l'habitude, en raison de l'insanité et de l'imprudence des mères et des nourrices, car la Nature a fait tous nos membres harmoniques et bien équilibrés. Les exercices libres sont considérés par lui comme un des meilleurs moyens conduisant vers ce but. Cette éducation corporelle, scientifique et raisonnée, il exige qu'on l'applique aussi dans l'éducation des femmes, parce que, selon lui, il n'y a rien de plus stupide que de ne pas prendre soin du développement corporel de la femme (Républ. V. 6.) Il n'y a pas de chose meilleure pour une nation que de voir les deux sexes atteindre le plus haut degré de perfection possible, et par conséquent l'éducation physique raisonnée doit être imposée aux deux sexes. Il est nécessaire de la confier à des maîtres spéciaux qui, dans des établissements particuliers et de vastes terrains de jeux, se consacreront à l'œuvre de la perfection corporelle de la jeunesse et lui enseigneront

Μιχαήλ Στελλάκης

Ὁ ὑποστηρικτὴς τῆς γυμναστικῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ

χία (Νόμοι ζ'. XVII.) ἀλλὰ καὶ αἱ ταχυ καὶ διέξοδοι (τακταὶ ἀσκήσεις) καὶ ἡ στρατιωτικὴ προπαιδεία καὶ ἡ ἱππευτικὴ· ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν στρατιωτικὴν γυμναστικὴν κρίνει ἀπαραίτητον τὴν ἀμφιμέρειαν (Νόμοι ζ'. III.) καὶ συμβουλεύει τὴν ἐξάσκησιν εἰς τὴν χοῇσιν τῶν ὅπλων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ εἰς συμβολὰς καὶ σκιαμαχίας ἐνὸς πρὸς ἓνα, δύο πρὸς δύο καὶ πολλῶν πρὸς πολλούς· καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξάσκησιν οὐ μόνον εἰς ἀσκήσεις δυνάμεως δηλ. βραδείας καὶ ἰσχυρᾶς μυϊκῆς συστολῆς, ἀλλὰ καὶ ταχείας καὶ συχνῆς ἐπαναλήψεως τῶν κινήσεων καὶ ὅλου τοῦ σώματος, ἥτις προσδίδει τὴν ταχύτητα καὶ εὐστροφίαν ἣν θεωρεῖ ὡς ἐν τῶν μεγίστων ὀπλομαχικῶν προσόντων. (Νόμοι η' IV.) καὶ πάλιν δὲ συνιστᾷ τὴν μόρφωσιν εἰδικῶν καὶ κοινῶν δι' ὅλην τὴν νεότητα διδασκάλων, μορφωμένων καὶ μισθοδοτουμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους.

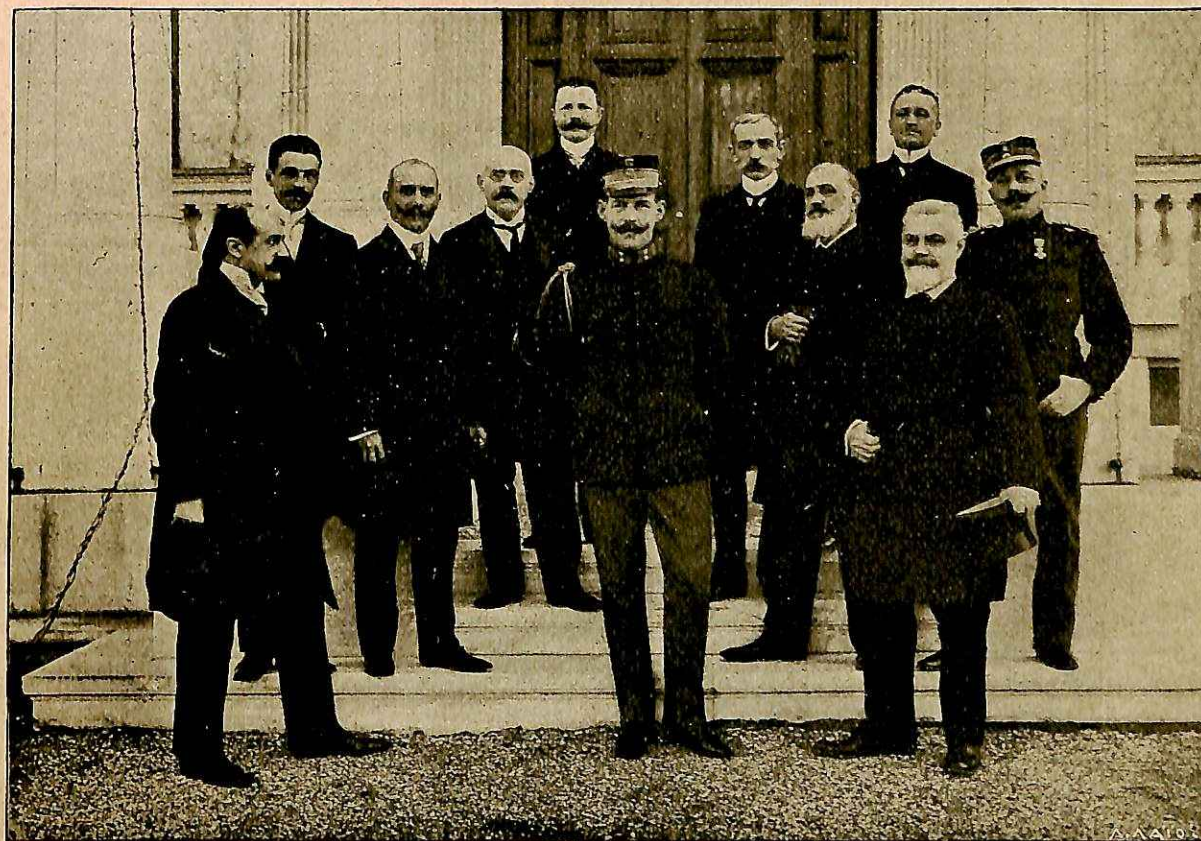
Ἡ ἀπόλυτος ὁρθότης καὶ τὸ ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως τέλειον τῶν ἰδεῶν τούτων τοῦ Πλάτωνος οὐδένα πρέπει νὰ ἐκπλήξῃ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἦτο ὅχι μόνον ἔκτακτος διάνοια ἀλλὰ καὶ εἰδικὸς περὶ τὰ γυμναστικά καθ' ὃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπάρχας γυμναστής· τὸ ὄνομα Πλάτων ἦτο τὸ προσωνύμιον τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ ἀπέδωκεν ἕνεκα τῆς εὐρύτητος τῶν νότων του· ἐπάλαισε δὲ καὶ εἰς τὰ Ἰσθμια, ὡς βεβαίῳ ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ὑπῆρξε τρόπον

les exercices et les jeux prescrits. (Lois VI, 44).

Outre cette gymnastique pédagogique et esthétique, il préconise aussi la gymnastique militaire, parce qu'il dit que « cet art fait tous les hommes plus braves et plus courageux dans la guerre » (Laches IV, 182); en plus la gymnastique militaire a même un caractère éducatif et non seulement par les différentes escrimes mais aussi par les exercices d'ordre, les formations et les marches tactiques. Pour l'escrime, en particulier, il recommanda l'usage des deux mains et l'entraînement par d'autres exercices de force et de vitesse par lesquels on obtient l'agilité et la souplesse qui sont les meilleures qualités d'un escrimeur. (Lois VIII, 4). A l'occasion de la gymnastique militaire il insiste de nouveau sur le besoin de former des maîtres spéciaux, communs pour tous et payés par l'Etat.

La justesse absolue et le bon sens de ces idées de Platon ne doit surprendre personne. Le nom Platon n'était qu'un sobriquet que son maître de la palestre lui avait donné à cause de la largeur de ses épaules. Diogène Laërce (Livre III, a.) nous assure que ce grand philosophe s'exerçait assidûment et qu'il prit part aux jeux isthmiques. En un mot Platon ne fut pas un savant de cabinet, mais il sut combiner l'étude théorique avec la pratique et l'expérience; c'était d'ailleurs ce que faisaient tous les érudits de l'époque. C'est pour cela qu'aussitôt après lui, son élève et successeur Aristote a complété les idées du maître et formulé avec Galien, qui l'a complété à son tour, tout un système parfait d'éducation physique.

Selon Aristote la gymnastique n'est pas un art mais une science complète. Elle doit étudier quels sont les exercices appropriés pour chaque organisme, quel est le meilleur entre tous, quel est celui qui peut être appliqué à beaucoup d'hommes à la fois, à tous s'il est possible, car il convient de n'avoir qu'un système d'exercices uniforme et applicable à tous. En vue d'atteindre ce but, l'Etat doit pren-

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μιλτ. Νεγροπόντης. — Α. Μερκάτης. — Σπ. Στάης. — Σπ. Λάμπρος. — Γ. Στρέϊτ. — Μ. Καλλιγὰς. — Μ. Στελλάκης. — Π. Σκουζές. — Ν. Θών. — Κ. Μιλιώτης Κορινθίος.

Τὰ ἐπὶ τῶν ἀτόμων σωματικά καὶ ἡθικά τῆς ἀγωνιστικῆς ἀποτελέσματα δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐλκύσωσι τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν καὶ τῶν νομοθετῶν τῆς ἐποχῆς καθὼς καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ βασιλέων. Οἱ ἀγῶνες οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς ὀγδόης ἐκατονταετηρίδος ἐτελοῦντο εἰς πᾶσαν τυχαίαν χαροποιὰν ἢ πένθιμον περίστασιν, ἐμονιμοποιήθησαν ἔκτοτε καὶ κατέστησαν θεσμός ἐθνικός, ἡ ἀσκήσις ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐπεβλήθη ὡς τὸ πρῶτιστον μέσον τῆς ἀγωγῆς τῆς νεότητος, εἰδικὰ ἰδρύματα πρὸς ἀσκήσιν, τὰ γυμνάσια καὶ αἱ παλαιστραὶ, ἀνηγέρθησαν εἰς πάσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, διδάσκαλοι εἰδικοί τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῆς τέχνης τῶν ὅπλων ἀνεφάνθησαν, ἄρχοντες εἰδικοί ὀνομάσθησαν ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπιτήρησιν τῶν γυμναστικῶν ἰδρυμάτων καὶ τὴν ὅσον οἶον τε μεγαλοπρεπεστέραν τέλει τῶν γυμνα-

ènes, tout bien venait des Dieux, ainsi chaque exercice avait un dieu comme inventeur

Les heureux effets de l'exercice sur le corps et le caractère de la jeunesse, avaient très vite attiré l'attention des sages et des hommes d'Etat, des rois et des législateurs. Les concours qui, jusqu'au huitième siècle avant notre ère, se célébraient dans toutes les circonstances, joyeuses ou tristes, furent désormais établis et devinrent une institution nationale. L'exercice corporel fut reconnu et imposé comme le moyen le plus essentiel de l'éducation de la jeunesse. Des établissements spéciaux, les Cymnases et les Palestres, furent fondés dans toutes les villes, des maîtres particuliers pour les

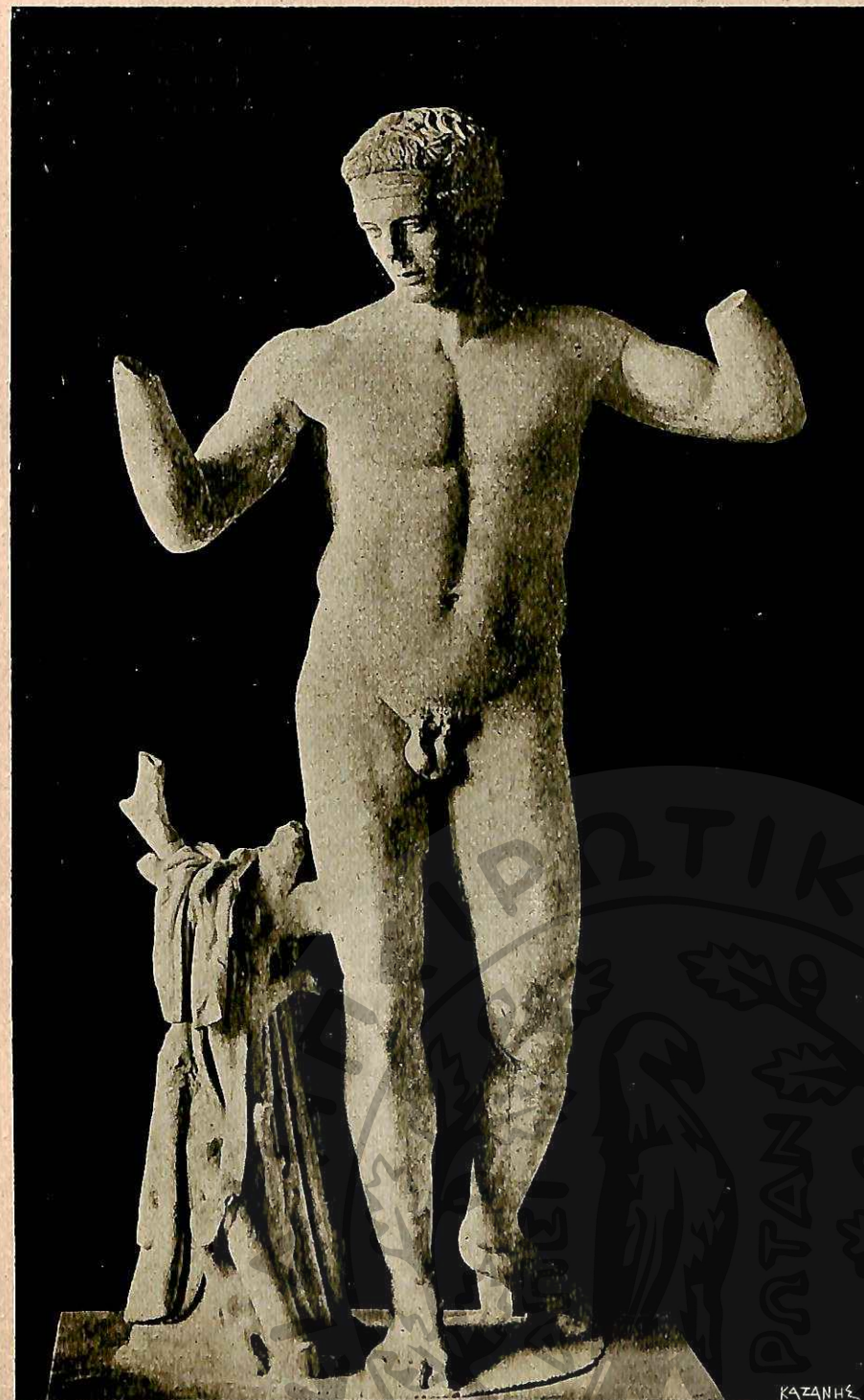
στασιν, ποῖος τρόπος ἀσκήσεως δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ συγχρόνως εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους, καὶ τέλος ἐν σύστημα ἀσκήσεως διὰ πάντας διότι τοῦτο ἔλεγεν εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς γυμναστικῆς. Συνέστησε τὴν σύντονον λήψιν νομοθετικῶν μέτρων ὅπως τὰ σώματα βέλτιστα γένηται τῶν τροφόμενων (Πολιτικ. ΙΔ', 156)· καθόσον οὗτοι πάντες πρέπει νὰ ὑπάρχωσι πρὸς τὴν τοῦ νομοθέτου βούλησιν. Κατέκρινε καὶ αὐτὸς τὴν ἀθλητικὴν ἔξιν θεωρήσας αὐτὴν ἄχρηστον, περιττὴν καὶ αὐτόχρημα ἐπιβλαβῆ (56) καὶ ἀναξίαν ἐλευθέρων ἀνθρώπων (Πολιτικ. ΙΔ', 158) τοῦναντίον δὲ συνέστησε τὴν παιδιόθεν τροπὴν πρὸς ὑγιεινὰς καὶ ἀγαθὰς ἔξεις εἰπὼν ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἡθικὴ πολλάκις ἀποτέλεσμα ἔξεως ἐστίν. (Ἠθικ. μεγ. Α, VI, 1186a). Ἐπέστησε πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν γυμναστῶν ἐπὶ τῆς ἀρμονικῆς ὅλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἐξασκήσεως, ἀποκαλέσας ἀρμονίαν τὴν ὑγίαν (Περὶ ψυχῆς Α, 4, 408a) τὴν ὁποίαν ἔθεσεν καὶ ὡς τελικὸν πάσης σωματικῆς ἀγωγῆς σκοπὸν ἐπιστήσας μάλιστα ἐντόνως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ὅτι ἡ μὲν ὑγίεια τέλος τὰ δὲ τῆς ὑγείας ἐνεκεν, (οἷον ἀσκήσεως διαγωνισμοὶ κ.λ.π.) οὐ τέλος (Ἠθικ. μεγ. Α, 2, 184a). Συνέκρινε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐλλείψεως τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων πρὸς τὰ τῆς καθ' ὑπερβολὴν ἐξασκήσεως καὶ ἀπέδειξεν ἀμφοτέρως ἀνθυγιεινὰς (αὐτόθι Α, 5.) καὶ μόνην τὴν σύμμετρον ἀσκήσιν οὐ μόνον σώζουσαν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ἰσχνὴν τῶν γυμναζομένων ἀλλ' ἐπιδρῶσαν καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν αὐτῶν δυνάμεων καθόσον καὶ αὕτη ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ἡ ἀρμονία τοῦ σώματος, ὁπότε καὶ ἡ ὑγίεια, ἡ ἰσχύς καὶ τὸ κάλλος προέρχεται.

Ὑποδείξας οὕτω τὸν τρόπον τῆς ἐξασκήσεως τῶν πολλῶν δὲν παρέλειψε νὰ προσθήσῃ ὅτι οἱ τελείως ὑγιεῖς καὶ εὐέκται δύναται νὰ ἐπιζητήσωσι ν' αὐξήσωσι διὰ τῆς γυμναστικῆς τινὰ τῶν ἐπιδεχομένων τοιαύτην αὕξιν γυμναστικῶν πλεονεκτημάτων, οἷον εὐκνησίαν, δεξιότητα, ὁπλομαχικὴν τέχνην κ.λ.π. ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως πρέπει νὰ τὸ διδάσκωνται ἀπὸ ἐπιστήμονα γυμναστὴν ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ γνωρίζῃ οὐ μόνον θεωρητικῶς τὰ κατὰ τὰς ἀσκήσεις ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς νὰ δύναται νὰ τὰς ἐκτελῇ, γνώστης ὢν καὶ αὐτὸς πάσης ἀγωνίας καὶ προόδου σωματικῆς (Πολιτικ. ΙV, 86.) Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ αὕτη δύναμις πάντως ἔλεγε πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ περιορισμοῦ· καθόσον ἂν τραπῇ πρὸς τὴν ἀθλη-

Le but de l'éducation physique, disait-il, est la santé et le développement harmonique du corps; les moyens par lesquels on peut y arriver, sont les exercices physiques; le bon maître de gymnastique doit éviter la confusion entre le but et les moyens et ne pas prendre ces derniers comme but final. (Morale A., I, 1184 a.) Il insistait sur la question du choix des mouvements et de l'exercice harmonique de toutes les parties du corps, parce que, disait-il, la santé est une harmonie de toutes les fonctions vitales (De l'âme I, 4, 408 a) qui ne pourrait être obtenue que par une gymnastique harmonique et modérée. Celle-ci doit répandre ces effets même sur l'âme de celui qui s'exerce, vu que l'âme aussi peut être considérée comme harmonie de tout l'être humain. (Fragm. Dialog. 25).

Ayant de cette façon posé les bases de l'éducation physique de la masse, il a encore voulu resserrer autant que possible les limites de l'athlétique en lui enlevant l'agonistique, c'est-à-dire la tendance à s'exercer pour obtenir des qualités corporelles spéciales, comme par exemple l'art de faire les armes, de la bonne utilisation de la force acquise etc. Cette agonistique fut soumise par lui à des règles pour ne pas être transformée en diathèse athlétique, qui détruisait la développement normal du corps, surtout pendant l'enfance et la puberté, car le travail et le régime forcés des athlètes ne sont pas le moyen indiqué pour l'éducation physique de la jeunesse. L'agonistique, bien conçue, ne devait pas être la pratique exclusive de deux ou trois exercices préférés, mais au contraire de tous les exercices qui pourraient assurer le développement du corps et le douer de la vigueur et de l'agilité nécessaires pour atteindre la perfection des formes et des mouvements. C'est pour cela qu'au lieu des autres exercices il indiquait le pentathlon, qui n'était qu'une combinaison d'exercices de force, de vitesse et d'adresse. (Rhétorique I, 1361 b).

Ces principes de Platon et d'Aristote déterminent toutes les bases fondamentales

Ὁ ΔΙΑΔΟΡΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΝΙΚΗΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

τικὴν ἔξιν λαβᾶται τὰ εἶδη καὶ τὴν αὐξήσιν τῶν σωμάτων καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν οἱ πρὸς ἀνάγκην πόνοι καὶ ἡ βίαιος τροφή δέον ζωηρῶς ν' ἀποκρούωνται ἵνα μὴδὲν ἐμπόδιον ᾖ πρὸς αὐξήσιν· φέρει δὲ ὡς ἀπόδειξιν τῶν λόγων του ὅτι ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις δύο ἢ τρεῖς θὰ εὗρη τις, τοὺς αὐτοὺς νικήσαντας ἄνδρας τε καὶ παῖδας· ἡ ἀληθὴς δὲ τοιαύτη συνίσταται ἐκ μεγέθους καὶ ἰσχύος καὶ τάχους. (Ῥητορικ. Α, 1361 β.) πρέπει δηλονότι νὰ περιλαμβάνη κινήσεις μὴ παρεμποδίζουσας τὴν σωματικὴν τῶν ἀσκουμένων ἀνάπτυξιν, ἰσχυροποιούσας αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποστερούσας αὐτοὺς τῆς ταχύτητος· πρὸς τοῦτο ἀπέκρουε τὰς μονομερεῖς ἀγωνιστικὰς ἀσκήσεις, καὶ συνίστα τὸ πένταθλον ὡς περιλαμβάνον ἀσκήσεις ἰσχύος, ταχύτητος καὶ ἀντοχῆς.

Διὰ τῶν συμπληρώσεων τούτων τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπεδείχθησαν πάντα τὰ κεφαλαῖα σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων ὤφειλε νὰ στηριχθῇ ἡ γυμναστικὴ ὅπως οὐ μόνον ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑγίειαν, τὴν εὐεξίαν, τὴν ῥώμην καὶ τὸ σωματικὸν κάλλος τῶν ἀσκουμένων καὶ καταστήσῃ τούτους ἱκανοὺς πρὸς πᾶν ἔργον καὶ πᾶσαν ὑπηρεσίαν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν, ὅπως δηλονότι ὑπαγάγῃ τούτους, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀριστοτέλης, πρὸς τὴν τοῦ νομοθέτου βούλησιν (Πολιτικ. ΙΔ'. 156). Τὰς λεπτομερεῖας τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τούτων ἀνέπτυξαν καὶ ὑπέδειξαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι φιλόσοφοι καὶ τελευταῖον ὁ Γαληνὸς τοσοῦτον σαφῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν ἡμεῖς σήμερον δυνάμεθα νὰ προσθέσωμέν τι εἰς τὸ ὄντως τέλειον γυμναστικὸν τοῦτο σύστημα.

Ὑποδείξας τὴν ἀνάγκην τῆς κινήσεως παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τὴν πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνάγκης ταύτης φυσικὴν ἐνδιάθετον ῥοπὴν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα (Γαλην. Ὑγ. παραγγ. Α, 8) καὶ κινήσεως ποικίλης, πολυμεροῦς καὶ ἰσοσθενοῦς δὲν ἡμέλησε νὰ προσθήσῃ ὅτι πᾶσα κίνησις δὲν εἶναι καὶ ἀσκήσις (αὐτόθι Β, 2)· ὅτι πρέπει αἱ ἀσκήσεις νὰ ἐκλέγονται μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν ἀσκουμένων, καθ' ὅσον μία ἀσκήσις ἐλαφρὰ δι' ἓνα ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ εἶναι βαρυτάτη δι' ἑτερον ὑπέδειξε δὲ καὶ τὸν καιρὸν τῆς ἀσκήσεως καὶ τὸ μέτρον αὐτῆς συστήσας ὅπως ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν οὖρων ὁδηγῇται ὁ προπονητὴς εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τρόπου τῆς ἐξασκήσεως. Τὰς ἀσκήσεις δι-

sur lesquelles l'éducation physique devait être établie pour assurer la santé et la beauté corporelle de la jeunesse, pour la rendre propre à toute sorte de travail et de service civil ou militaire et, en un mot, la soumettre à la volonté des chefs de l'Etat (Politiques XIV, 156).

Les détails de l'application de ces principes furent étudiés et développés par beaucoup d'autres philosophes, médecins et maîtres de gymnastique, mais ce ne fut que le médecin-gymnaste et philosophe Galien qui les exposa en des termes si clairs et si scientifiques qu'il serait vraiment difficile, même aux hommes de science d'aujourd'hui, d'ajouter quelque chose d'essentiel à son système d'éducation physique.

Dans son traité d'hygiène, il indique d'abord le besoin instinctif du mouvement dont la nature a doué l'homme, et il démontre que ce mouvement doit être varié et exécuté de façon à faire travailler toutes les parties du corps dans la mesure propre à chacune d'elles. Il explique la différence entre le mouvement et l'exercice : Celui-ci doit toujours être choisi en conformité avec l'âge, la force et la constitution corporelle de l'homme, vu qu'un exercice léger pour un tel peut être fatigant pour un autre. (Hygiène, II, 2-8). Il n'oublie pas d'y parler du temps convenable pour l'exercice journalier et d'attirer l'attention des maîtres de gymnastique sur les indications extérieures par lesquelles on s'avise que la mesure de l'exercice a été dépassée. Parmi ces indications on voit l'examen des urines, moyen que même les physiologistes de nos jours conseillent dans des circonstances analogues. Il divise l'ensemble des exercices en quatre catégories collectives : les *mouvements actifs* qu'il recommande aux gens bien portants ; les *mouvements passifs* qui comprennent toutes sortes de frictions, de massages et de manipulations, les *exercices mixtes* ou *actifs-passifs* comme l'équitation, le transport en voiture, les balancements et les secousses, et enfin les *exercices de délassement* qui comprennent des mouvements légers qu'on faisait à la fin de la leçon ou bien après chaque exercice violent, pour

Βαρόνος δὲ Λαβελῆς, πρόεδρος τῆς Βελγικῆς ἐπιτροπῆς.

Le baron de Lavelle, président du comité Belge.

Ταγματάρχης Λεφεμπύρ, γραμματεὺς τῆς Βελγ. ἐπιτροπῆς.

Commandant Lefebvre, secrétaire du comité Belge.

Ὑπολοχαγὸς Κ. Βαλλένιος, ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς γυμναστ. ομάδος.

Lieutenant C. Wallenius, chef de l'équipe Suédoise de gymnastique.

Συνταγματάρχης Μπάλκ, πρόεδρος τῆς Σουηδικῆς ἐπιτροπῆς.

Colonel V. Balck, président du comité Suédois.

Ὑπολοχαγὸς Κ. Γιούρτ, ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς ὀπλιμαχ. ομάδος.

Lieutenant Carl Hjorth, chef de l'équipe Suédoise d'Escrime.

αιρεί εις τέσσαρα γένη· εις ενεργητικάς, ὡς καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς ὑγιεῖς ὡς καταλληλοτέρας, εἰς παθητικάς, αἵτινες περιλαμβάνουσι καὶ πάντα τὰ εἶδη τῶν ἐντριβῶν καὶ μαλάξεων, εἰς μικτὰς ἢ ενεργητικο-παθητικάς ὡς ἡ ἵππασία, ἡ ἐποχρεία καὶ αἱ δονήσεις τῶν σπλάγχνων καὶ εἰς ἀποθεραπευτικάς, δηλονότι ἐλαφρὰς ἀσκήσεις τελουμένας κατὰ τὸ πέρασ τῆς ἀσκήσεως ἢ καὶ μεθ' ἐκάστην ἔντονον ἄσκησιν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς φυσιολογικῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων λειτουργιῶν, (Αὐτόθι Β' η-θ. καὶ φύλαξιν ἀπὸ τῆς καταπονήσεως ἰδία τῶν καταγινομένων εἰς ἐντόνους ἀσκήσεις.

Εἰς τὰς ενεργητικὰς ἀσκήσεις κατατάσσει πλὴν τῶν ἀγωνιστικῶν ἀσκήσεων τῆς ἐποχῆς καὶ τὰς ἐλευθέρως ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας ἕτερος ἱατρογυμναστὴς ὁ Ἀντολλος συνιστᾷ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς παῖδας, τὰς γυναῖκας τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀσθενικοὺς καθὼς καὶ τὰς ἀσκήσεις ἰσορροπίας τῶν ὁποίων ἕκτοτε παρετήρησε τὰ ἐπὶ τῶν νεύρων ἀποτελέσματα, τὰς ἀσκήσεις ἐξαρθήσεως, ἀναρριχήσεως καὶ αἰωρήσεως, ἐπὶ δοκοῦ ἐξαρθήσεως, σχοινίου καὶ αἰώρας, τὰς ἀσκήσεις μετὰ μικρῶν ἀλτήρων, τὰ πηδήματα καὶ τὰς ἐν χώρᾳ ἀσκήσεις τῶν εἰδῶν, τὴν σκιαμαχίαν δηλ. τὴν κατὰ μόνας καὶ ἄνευ ἀντιπάλου μίμησιν τῶν πυκτικῶν κινήσεων ἢ πρὸς κώριναν ἢ δι' ἐλευθέρων τῶν μελῶν, τὰς συνασκήσεις (gymnastique de l'opposant), τὰς διὰ τῆς σφαίρας, τὰς παιδιάς, τὴν βάδισιν, τὸν δρόμον, τὰς ἐκτάσεις καὶ κάμψεις τοῦ κορμοῦ καὶ τὰς ἀναπνευστικὰς ἀσκήσεις καὶ ἀναφωνήσεις ὡς τινὰς καὶ κατ' ἐξοχὴν συνιστᾷ διὰ τὸν θώρακα καὶ τοὺς πνεύμονας. Κατατάσσει αὐτὰς βαθμολογικῶς ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ μυϊκοῦ ἔργου καὶ συνιστᾷ τὴν κατάλληλον ἐκλογὴν ἀναλόγως τῶν δυνάμεων τῶν ἀσκουμένων τὴν τελείαν ἀναλογίαν καὶ τὴν πολυμέρειαν καὶ τὴν φύλαξιν ἀπὸ πάσης ὑπερβολῆς. Δὲν λησμονεῖ καὶ τὰς κινήσεις τῆς βιωτικῆς ἐργασίας ὡς τινὰς παραβάλλει πρὸς τὰ γυμνάσια ἀλλὰ δὲν τὰς συνιστᾷ καθόσον, ὡς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶπε, λωβοῦνται τὸ σῶμα τῶν ἀσκουμένων ἔνεκα τῆς μονομεροῦς καὶ συχνῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς κινήσεως.

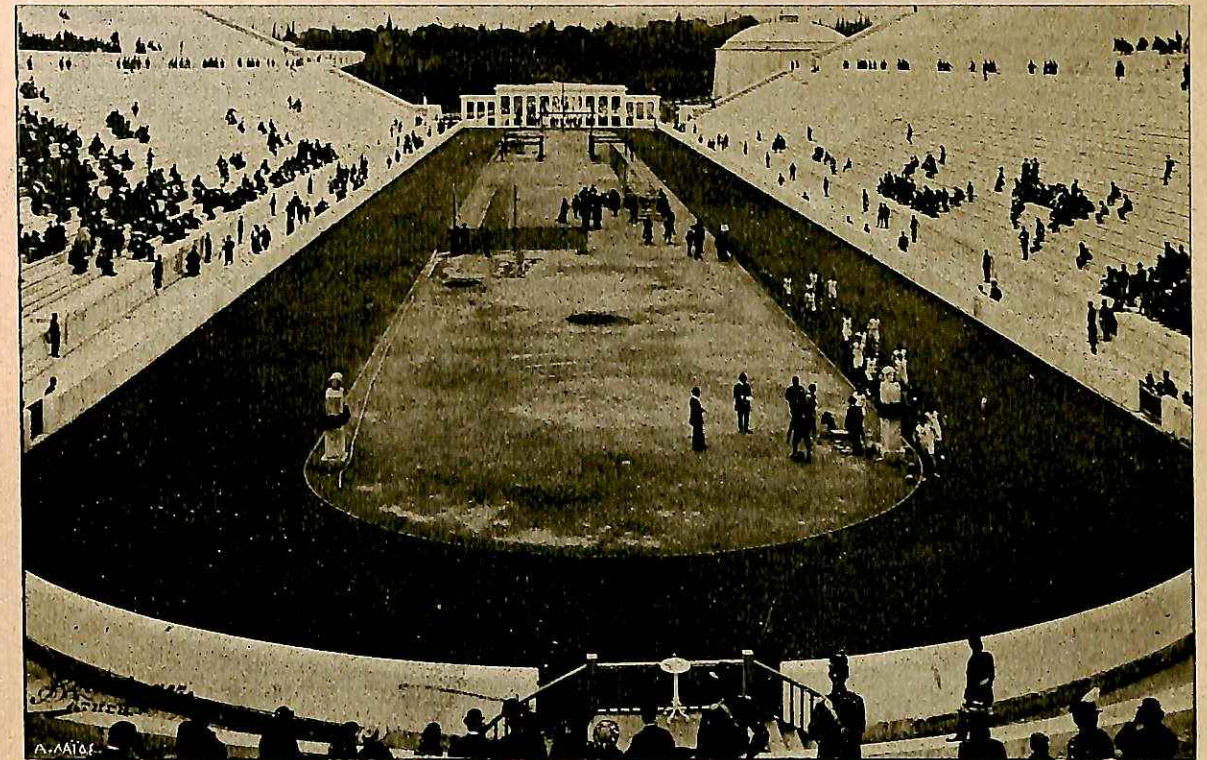
Σχετικῶς πρὸς τὸ εἶδος τῆς μυϊκῆς συστολῆς διαιρεῖ τὰς ενεργητικὰς ἀσκήσεις εἰς ἀσκήσεις δυνάμεως καὶ προσπάθειας, εἰς ὧς κατατάσσει καὶ τὴν ἄρσιν τῶν βαρῶν καὶ τὴν ἀναρρίχσιν διὰ σχοινίου, εἰς ἀσκήσεις ταχύτητος οἷον οἱ δρόμοι, αἱ σφαιρίσεις καὶ αἱ ἐλεύθεροι καὶ πρὸς

rétablir l'état physiologique de toutes les fonctions vitales que le mouvement avait troublées et pour éviter le surmenage.

Dans les exercices actifs, en plus de l'agonistique de son temps, il classe les exercices libres, les exercices de suspension et de grimpeur sur la poutre de suspension, la corde lisse et la balançoire. Les exercices aux petits haltères, les sauts sur place et les différents mouvements des jambes, la sciamachie c'est-à-dire l'imitation sans adversaire ou contre un ballon de mouvements de boxe, la gymnastique de l'opposant, la marche, la course, les grandes flexions et extension du torse, les jeux de ballon et de balle y sont aussi classés, et enfin les mouvements respiratoires et les exclamations qu'il recommande comme très salutaires pour le thorax et les poumons. Il en fait un classement graduel relativement à la quantité du travail musculaire, et recommande le choix consciencieux, la variation et la mesure en tout. Il n'oublie pas même les mouvements du travail professionnel et en fait une comparaison avec les exercices méthodiques. Mais, comme Aristote, il ne les recommande pas, trouvant qu'il gâtent l'harmonie des formes en raison de la répétition trop fréquente des mêmes mouvements.

En ce qui concerne le travail musculaire, il divise les exercices actifs en quatre catégories: les *exercices de force ou d'effort*, qui comprennent le travail des poids et les mouvements de suspension et de grimpeur: les *exercices de vitesse*, qui comprennent les courses de vitesse, les jeux de balle, ceux de ballon, les exercices libres et le plastron de la boxe; les *exercices violents* qu'il appelle aussi *exercices mixtes de force et de vitesse*, qui comprennent la plupart des exercices agonistiques, le disque, le javelot, les sauts avec ou sans haltères, la lutte, etc., et enfin les *exercices de fond* et d'économie du travail qu'il considère comme une *partie très essentielle de l'art gymnastique*.

Le massage et les frictions forment une partie très importante de son système. Il en décrit plusieurs sortes et les recommande comme moyen de relâchement même pour les gens sains et bien portants, par-

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΦΩΤΟΓ. ΜΠΕΡΙΓΓΕΡ

κώρυκον σκιαμαχίαι καὶ αἱ πλεῖσται τῶν ἐλευθέρων ἀσκήσεων, μικτὰς ἀσκήσεις ταχύτητος καὶ δυνάμεως ὡς καὶ σφοδρὰς ἀποκαλεῖ καὶ εἰς ὧς κατατάσσει τὰς πλεῖστας τῶν ἀγωνιστικῶν ἀσκήσεων, τὰς ῥίψεις δίσκου καὶ ἀκοντίου, τὰ ἄλματα, τὴν πάλην κ.λ.π. καὶ εἰς ἀσκήσεις (ἀντοχῆς) μακροπνοίας καὶ οἰκονομίας ἔργου καὶ κόπου (Αὐτόθι Δ' 1-2) ἡτις κατ' αὐτὸν εἶναι οὐ μικρὰ μοῖρα τῆς περὶ τὰ γυμνάσια τέχνης.

Ποιεῖται ἐκτενέστατον λόγον περὶ τριῶν καὶ περιγράφει πλεῖστα τούτων εἶδη καὶ τρόπους καὶ καιροὺς τῆς χρήσεως αὐτῶν, συνιστᾷ δὲ ταύτας ὡς ἀποθεραπευτικὸν μέσον καὶ εἰς τοὺς πρὸς ὑγίειαν καὶ ῥώμην γυμναζομένους καὶ ἰδίᾳ τὰς ξηρὰς ἐντριβὰς δι' εἰδικῶν περιτθεμένων ἀμμάτων καὶ χειρῶν ἢ καὶ αὐτῶν τῶν χειρῶν χωρὶς λίπους ἢ σὺν ἐλαχίστῳ τινὶ Ἐνδιατρίβει λεπτομερέστατα ἐπὶ τῶν θεραπευτικῶν ιδιοτήτων τῶν παθητικῶν ἀσκήσεων καὶ ἀξιοῖ ὅπως πᾶσα ἀνεξαιρέτως ἀσκήσις ἔχη διορθωτικὸν χαρακτήρα, ὑποδεικνύει δὲ διὰ τὰς μυοπαθικὰς παραμορφώσεις τοῦ κορμοῦ τὴν καὶ σήμερον τὰ μέγιστα ἐν χρήσει οὖσαν θεραπείαν

ticulièrement les frictions sèches avec des gants ou des serviettes de friction, ou même avec la main, sans ou avec une très petite quantité de graisse pure. Il entre dans les plus petits détails des effets curatifs de l'exercice passif, exige que tous les exercices en général aient un caractère correctif et préconise, pour les déformations myopathiques de la taille, le traitement antistatique qui est resté jusqu'aujourd'hui en usage, par des mouvements unilatéraux en sens inverse.

Après avoir pénétré si avant dans l'esprit de la gymnastique rationnelle, la question de la formation de bons maîtres de gymnastique devait nécessairement attirer son attention. Le bon maître de gymnastique, dit-il, doit connaître toutes les qualités de chaque exercice pour qu'il puisse en choisir selon les cas présentés. Il y a une grande différence entre le gymnaste éduqué et le pédotribe routinier qui n'a pas eu l'occasion d'étudier consciencieusement la gymnastique et ne pos-

διὰ τῆς χρήσεως τῆς ἐναντίας ἀμετρίας (Αὐτόθι Ε, β').

Ὡς εἰδικὸς ἱατρογυμναστὴς δὲν ἀντιπαρέχεται καὶ τὸ ζήτημα τῶν εἰδικῶν διδασκάλων καὶ τονίζει κατ' ἐξοχὴν τὴν εἰδικὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν αὐτῶν μόρφωσιν· «ὁ τοῖνυν γυμναστὴς ἐπίσταται μὲν ἀπάντων γυμνασίων τὰς δυνάμεις ἐκλέγεται δὲ κατ' ἕκαστον εἶδος τὰ σύμμετρά τε καὶ μέσα τῶν ἀμετρίων ἐκατέρων» (Β, β') ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῶν μεμελετημένων γυμνασίων τῶν ἐχόντων τὴν γνῶσιν τῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν ἐμπειρικῶν παιδοτριβῶν τῶν κατ' ἄλογον τριβὴν τῆς κατὰ τὴν ὕλην ποικιλίας γνῶσιν ἐχόντων καὶ τῶν μετρίων κατὰ παλαιστράν γυμνασίων περὶ ὧν ἀπάντων ἐμπειρίαν ἔμα καὶ τριβὴν ὁ παιδοτρίβης ἔχει, ἕτερός τις ὁδε ὢν τοῦ γυμναστοῦ καθάπερ ὁ μάγειρος τοῦ ἱατροῦ.

Ἀλλὰ καὶ τὴν παιδαγωγικὴν τῆς γυμναστικῆς ἀποστολὴν δὲν παρέλειψε ν' ἀναφέρῃ καὶ λόγον ὁλόκληρον, σωζόμενον ἀκέραιον, ἔγραψε περὶ τῆς διὰ τῆς σφαίρας παιδείας, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀποδίδει μεγίστην σημασίαν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς τέχνης ἐν τῇ γυμναστικῇ καὶ ἀποκαλεῖ ἀρίστην τὴν γυμναστικὴν ἐκείνην μέθοδον ὅτι οὐ μὴν γυμνάζει τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ τέρει τὴν ψυχὴν (Γαλην. Θρασυβ. Ι). Κατακρίνει τὰς ἐπιδεικτικὰς καὶ δαπανηρὰς ἀγωνιστικὰς ἀσκήσεις, οἷον τὰς θήρας, τὰς ἱππασίας κ.λ.π. ὡς δεομένας καὶ πλούτου πολλοῦ καὶ σχολὴν ἀγόντων ἀνθρώπων (Αὐτ. ΙΙ.) καὶ κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς εὐκόλου καὶ τοῖς πᾶσι προσίτης φιλανθρωποῦ γυμναστικῆς, τῆς ὁποίας τὰ ὠφελήματα καὶ οἱ πενέστατοι δύνανται νὰ καρπωθῶσιν καὶ ἐν τέλει μὴ σχολαστικῶν, ὡς οἱ πολλοὶ ὑπὸ τῶν κατὰ μέρος ἐνεργειῶν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀνασκοπήσῃ τὸ καθόλου φαντάζεται μίαν ἐπιστήμην περὶ τὸν ὕλικόν ἀνθρώπον ὡς καὶ ὁ Πλάτων, ἦν δὲν ὀνομάζει, ἀλλ' ἥτις δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀνθρωποτεχνία, τῆς ὁποίας μόρια ὀρίζει τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν γυμναστικὴν. Ταύτην δὲ θεωρεῖ ἐπιστήμην ἐφ' ὅσον αὕτη πληροῖ τὸν ἀγωγικὸν αὐτῆς σκοπὸν· καθόσον ἂν περιορισθῇ εἰς τὰ κατὰ τὴν παλαιστράν, τότε καθίσταται μικρὸν καὶ ἥμισυ χρησίμον ταύτης μόριον τοῦ ὁποίου πάλιν μόριον εἶναι τὸ τῶν ἀθλητῶν ἐπιτήδευμα, ἀντιφυσικὸν καὶ κακότεχνον τὸ ὁποῖον ὑποδύεται τὸν χρηστὸν σκοπὸν τῆς εὐεξίας καὶ πᾶν ἄλλο ἢ ταύτην ἀπεργάζεται.

Ἐμνημόνευσα μόνον τῶν τριῶν τούτων τῆς ἀρχαιοῦς σοφῶν παραλείψας πλείστους ἄλλους καὶ εἰδικωτέρους πῶς περὶ τὰ γυμναστικά,

sède que de simples connaissances pratiques des différentes variétés d'exercices. Cette différence, dit-il, est aussi grande que celle qui existe entre un médecin et un cuisinier.

Il insiste beaucoup sur le rôle du plaisir dans l'exercice. C'est pour cela qu'en plus de son traité d'hygiène, il écrivit un autre traité du jeu de ballon dans lequel il attache une grande signification aux exercices agréables et accorde la prépondérance à la méthode de gymnastique qui unit les effets hygiéniques et esthétiques au plaisir et au divertissement. Les exercices sportifs qui exigent de grandes dépenses pécuniaires et trop de loisir, comme les grandes chasses à courre, les courses de chars et de chevaux, sont considérés par lui comme un simple détail de la gymnastique et sans une grande importance pour l'éducation, attendu que les riches seuls et les gens privés d'une occupation sérieuse peuvent s'en servir. Aussi est-ce de la même manière qu'il traite l'athlétisme exagéré, qu'il considère comme un moyen contre-nature et mauvais, qui se réclame du haut but de la santé, mais produit tout autre chose. Pour en finir il recommande qu'on prenne garde de ne pas s'égarer dans des détails insignifiants, de façon à ne pas pouvoir envisager l'ensemble. Selon lui, il n'y a pour l'être humain qu'une seule science dont les deux parties sont la médecine et la gymnastique. Mais cette dernière cesse d'être une science quand elle n'accomplit pas sa tâche éducative et devient un mauvais métier, une cacotechnie malsaine et indigne d'hommes libres.

Je n'ai mentionné que ces trois philosophes de l'antiquité, ayant laissé de côté une foule d'autres, comme Hippocrate, Plutarque, Lucien, Philostrate, Antylle, Hérodote le médecin, etc., car presque tous sont du même avis en ce qui concerne l'éducation physique, son but éducatif et ses moyens. Malheureusement, malgré ces doctrines si sages, les grands honneurs et les prix en espèces que les vainqueurs des grandes fêtes athlétiques gagnaient, ont contribué à renforcer l'athlétisme exagéré, à créer une foule d'athlètes de profession et à augmenter les exigences de spectacles de la foule. Les férociétés du cirque rempla-

Λοχαγὸς Φρίτς Χάνσεν, πρόεδρος τῆς Δανικῆς ἐπιτροπῆς.
Capitaine F. Hansen, président du comité danois.

Ἀρμιναύαρχος Β. Χάνσεν πρόεδρος τῆς ἐνώσεως τῶν ἀθλητ. σωματ. τῆς Δανίας.
Amiral V. Hansen président de l'Union des Soc. Athlét. du Danemark.

Γάσπαρ Οὐίτνι πρόεδρος τῆς Ἀμερικ. Ἐπιτροπῆς.
Gaspar Whitney président du comité Américain (États-Unis).

Τ. Σάλλιβαν γραμματεὺς τῆς Ἀμερικ. Ἐπιτροπῆς.
James Sullivan secrétaire du comité Américain (États-Unis).

ὡς τὸν Ἱπποκράτη, τὸν Πλούταρχον, τὸν Λουκιανόν, τὸν Φιλόστρατον τὸν Ἀντυλλον τὸν Ἡρόδοτον τὸν ἱατρὸν τοῦ ὁποῖον διεσώθη ὅλος σχεδὸν ὁ γυμναστικὸς λόγος, καθ' ὅσον πάντες τ' αὐτὰ σχεδὸν συνεβούλευσαν. Δυστυχῶς αἱ μέγισται τιμαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ βραβεῖα δι' ὧν οἱ ἀθληταὶ τῶν μεγάλων ἀγώνων ἐβραβεύοντο, ἐκράτουν τὴν ἀθλητικὴν κακοτεχνίαν, περιώρισαν τὴν τάξιν τῶν ἀσκουμένων καὶ ἠῤῥησαν τὰς θεαματικὰς ἀξιώσεις τοῦ κοινοῦ. Αἱ μονομαχίαι καὶ αἱ θηριομαχίαι τάχιστα ὑποκατέστησαν τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, ὁ ὕψηλός τῆς ἀσκήσεως σκοπὸς σὺν τῷ χρόνῳ ἐλησμονήθη, αἱ θεραπευτικαὶ αὐτῆς ιδιότητες ἐτέθησαν ἐν ἀμφιβόλῳ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς νέας θρησκείας δι' ὑπερφυῶν μέσων θεραπείας πάσης νόσου καὶ τέλος ἡ νύξ τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων καὶ τοῦ ἀσκητισμοῦ κατέπνιξεν εἰς τὰ σκότη τῆς ἀγνοίας, τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῆς προλήψεως καὶ τὴν τελευταίαν ἀκτῖνα τῆς Ἑλληνικῆς σωματικῆς ἀγωγῆς.

Αἰῶνες ὁλόκληροι διέρρευσαν ἔκτοτε χωρὶς ἢ γυμναστικὴ νὰ δώσῃ κανὲν σημεῖον ζωῆς· μόλις δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος εὐαριθμοὶ τινὲς ἐπιστήμονες ἀφύπνισαν αὐτὴν ἐκ τοῦ μακροαἰῶνος ληθαργου. Αἱ μελέται τοῦ Μερκουριάλῃ, τοῦ Φαμπέρ καὶ ἄλλων ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀρχαίων παρεσκεύασαν τὸ ἔδαφος καὶ προκάλεσαν τὰς σπουδαίας ἐργασίας τῶν Βαζεδόου, Φήτ, Γκοῦτς - Μούτς, Γιάν, Σπῆς, ἐν Γερμανίᾳ, τῶν Πεσταλότση, Κλιάς, Τισσώ, Ἀμορός ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἑλβετία, τοῦ Νάχτεγκαλ ἐν Δανίᾳ καὶ τοῦ Λίγκ ἐν Σουηδίᾳ. Ἡ τάσις αὕτη πρὸς τὴν σωματικὴν ἀσκήσιν, ἢ ἐκ τῆς Ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν διαδοθεῖσα ἔκτοτε καθ' ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, εὗρε καὶ ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι γόνιμον ἔδαφος, χάρις εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἐλησμόνησε καὶ μετ' αἰῶνας ὁλοκλήρους. Ὁ μέγας Πάν εἶχεν ἀληθῶς ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ, ἡ δὲ ἀρχαία ἀγωνιστικὴ εἶχε σχεδὸν συναποθάνει μετ' αὐτοῦ· ἐν τούτοις ἀσκήσεις τινὲς ὅπως φουσικαὶ καθὼς ὁ δρόμος, τὸ λιθάρι, τὸ πήδημα, ἡ πάλη καὶ τὸ κολύμβημα διετηρήθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς ἀγωνιστικῆς.

Ἡ σχολικὴ γυμναστικὴ εἴλκυσε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν τῶν κυβερνητῶν τοῦ νεοσυστάτου βασιλείου· εἰσῆχθη τὸ πρῶτον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια τῷ

cèrent le noble concours du Beau, le but éducatif et humanitaire de l'éducation physique fut complètement oublié et même ses effets curatifs furent déplacés par les moyens antinaturels qu'une nouvelle religion préconisait comme des plus efficaces. Enfin, la nuit d'ascétisme, de préjugés religieux, d'ignorance et de superstition vit sombrer, dans ses ténèbres, les derniers rayons de cet ancien esprit qui pendant des siècles avait illuminé le monde.

Des siècles entiers s'écoulèrent depuis lors, sans que la gymnastique éducative eût donné signe de vie. Ce ne fut que vers la fin du 16e siècle de notre ère qu'un certain nombre d'hommes de science la réveillèrent de sa profonde léthargie. Les recherches de Mercurialis, Faber, et bien d'autres sur l'éducation physique des anciens ont aplani le terrain et préparé les études sérieuses et les travaux assidus de Basedow, Vieth, Guts-Muths, Jahn, Spiess, en Allemagne, de Pestalozzi, Clias, Tissot, Amoros en France et en Suisse, de Nachteggall en Danemark et de Ling en Suède. Cette tendance vers l'exercice corporel qui de l'Europe continentale et les pays scandinaves fut depuis lors rependue dans tout le monde civilisé, a trouvé dans la Grèce contemporaine un terrain bien fertile, grâce aux traditions du peuple Grec restées inoubliées après tant de siècles. Le grand Pan mourut, c'est vrai, et l'agonistique de cette époque regrettable l'avait suivi dans le tombeau, mais pourtant quelques exercices plutôt naturels que sportifs, comme la course, le lancement des pierres, le saut, la lutte et la natation ont formé le noyau qui a donné naissance aux différentes branches du sport actuel en Grèce.

La gymnastique scolaire a attiré d'abord l'attention du gouvernement grec; elle fut introduite dans les écoles grecques dès 1834 et après de longues années d'évolution elle est maintenant rendue obligatoire depuis l'école primaire jusqu'à l'Université. On organise même des fêtes de gymnasescolaire et on donne des récompenses aux écoles qui se distinguent dans ces concours.

Une école normale de gymnastique est fondée dans le but de former des professeurs de gymnastique pour les différentes

1834 καὶ μετὰ πολυετῇ περιπετειώδη ἐξέλιξιν κατέστη ἐσχάτως ὑποχρεωτικὴ εἰς πάντα, ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου μέχρι τοῦ Πανεπιστημίου συμπεριλαμβανομένου· κατ' ἔτος δὲ τελοῦνται καὶ σχολικαὶ γυμναστικαὶ ἐορταὶ καθ' ἃς ἀπονέμονται καὶ βραβεῖα εἰς τὰ διακρινόμενα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα.

Πλὴν τούτων, ἰδρύθη καὶ εἰδικὴ σχολὴ πρὸς μόρφωσιν διδασκάλων τῆς γυμναστικῆς καὶ χωριστὴ τοιαύτη διὰ τὰς διδασκαλίσσας ὀφειλομένη εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἡ δὲ γυμναστικὴ κατέστη ὑποχρεωτικὴ καὶ εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τοῦ ὠραίου φύλου.

Διὰ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ Πολυτεχνείου ἰδρύθη εἰδικὸν γυμναστήριον, τὸ Ἀκαδημαϊκόν, κείμενον ὀπισθεν τοῦ Χημείου· ἡ ἐν αὐτῷ φοίτησις εἶναι ὑποχρεωτικὴ τρις τῆς ἐβδομάδος διὰ πάντας τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς πολίτας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν ὤκνησε νὰ ἐνισχύσῃ κατὰ τὸ δυνατόν, τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Πολιτείας. Πλείστοι γυμναστικοὶ Σύλλογοι ἰδρύθησαν εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν νομῶν καὶ ἐπαρχιῶν, καταρτίσαντες ἴδια γυμναστήρια, τελοῦντες ἀγῶνας γυμναστικοὺς καὶ ἀγωνιστικούς, καθ' ὅσον ἐν Ἑλλάδι εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει διαίρεσις μεταξὺ φιλάθλων καὶ φιλογυμναστούντων, ἀλλὰ πάντες σχεδὸν κατὰ γίνονται ἐξ ἴσου εἰς ἀμφοτέρω τὰ εἶδη ταῦτα τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς. Οἱ Σύλλογοι οὗτοι ἰδρυσαν πρὸ τινῶν ἔτων (1897) τὸν Σύνδεσμον τῶν Ἑλληνικῶν γυμναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων, ὅστις ἀναγνωρισθεὶς ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Πολιτείας κανονίζει τὰ τῆς ὁργάνωσός τῶν ἀγώνων μεταξὺ Συλλόγων καὶ διευθύνει τὴν ὅλην Ἑλληνικὴν ἀγωνιστικὴν κίνησιν.

Τὸν σύνδεσμον τοῦτον ἀπετέλεσαν οἱ γυμναστικοὶ καὶ ἀθλητικοὶ σύλλογοι, οἱ σύλλογοι ἀντισφαιρίσεως (Lawn-Tennis) καὶ αἱ ποδηλατικαὶ ἐταιρεῖαι. Ἡ ἱππηλασία ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ Ἱππικοῦ ὀμίλου ἰδρυθέντος διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἱππευτικῆς, τὴν ὁργάνωσιν ἱππευτικῶν ἀγώνων καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ γένους τῶν ἵππων.

Διὰ νόμον εἰδικοῦ ἰδρύθη καὶ ἀνωτέρα τοῦ Συνδέσμου τοῦτου γυμναστικὴ ἀρχή, ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου προεδρείαν. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη μεριμνᾷ πρωτίστως περὶ τῆς τελέσεως τῶν Πανελληνίων καὶ Ὀλυμπια-

Ἰ. Φωκιανὸς ὁ εἰσηγητὴς τῆς γυμναστικῆς εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ πρῶτος μορφώσας διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς.

branches de l'enseignement; il en est de même pour l'éducation des filles grâce à l'initiative de la section de gymnastique de l'Union des femmes grecques; la gymnastique est obligatoire même dans les écoles du beau sexe, et une école spéciale forme les futures institutrices de gymnastique.

Les étudiants de l'Université et ceux de l'école Polytechnique ont leur école spéciale, le gymnase Académique, qu'ils sont obligés de fréquenter trois fois par semaine. De cette façon la gymnastique est la seule leçon qui n'est pas facultative.

L'initiative privée prête, il y a quelques dizaines d'années, un fort concours à cette tâche de l'Etat. Dans les principales villes de la Grèce des Sociétés de gymnastique sont fondées, qui possèdent des gymnases spéciaux, organisent des concours de gymnastique et de sport, étant donné qu'en Grèce on ne sépare pas ces deux branches de l'éducation du corps mais on en pratique tous les deux. Toutes ces sociétés ont formé, il y a quelques années, l'Union des Sociétés grecques de sport et de gymnastique, qui, reconnue par l'Etat, règle l'organisation de concours et dirige leur mouvement sportif.

κῶν Ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους ὁ αὐτὸς νόμος ἐθέ-
σπισεν ὅπως τελῶνται ἀνά τετραετία. Οἱ Πα-
νελλήνιοι ἀγῶνες εἶναι ἀγῶνες ἐτήσιοι μεταξὺ
τῶν εἰς τὸν Σύνδεσμον ἀνηκόντων Συλλόγων,
οἱ δὲ Ὀλυμπιακοὶ διεθνεῖς· οἱ τελευταῖοι οὗτοι
ἐτελέσθησαν τὸ πρῶτον τῷ 1896 μετὰ περιφα-
νοῦς ἐπιτυχίας· ἀγωνισταὶ πάντων σχεδὸν τῶν
ἐθνῶν ἐπλήρωσαν τὴν εὐρυτάτην τοῦ Σταδίου
κόνιστραν καὶ διεφείλονε ἡκιστὰν τὸν κότινον
ὥς καὶ οἱ ἀθληταὶ τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπίων.
Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ διεκρίθησαν εἰς
τὴν ἀθλητικὴν, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες

Στρατηγὸς κόμης φὸν δερ, Ἀσσεμπουρχ πρόεδρος
τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς
(Γερμανία)

Général comte von der Asseburg président du Comité Imperial des Jeux Olympiques (Allemagne)

Dans l'Union sont affiliés les sociétés de gymnastique et du sport athlétique, le lawn-tennis club et les sociétés velocipédiques. Le sport hippique est représenté par le club hippique fondé dans le but de la propagation de l'équitation, de l'organisation des concours hippiques et de l'amélioration de la race chevaline.

En plus de cette Union, un comité souverain, celui des Jeux Olympiques, est formé par une loi spéciale dont S. A. le Prince Royal de Grèce est le président actif. Ce comité est chargé de la célébration des Jeux Panhelléniques et Olympiques fixée par cette même loi pour chaque quatrième année. Les jeux Panhelléniques sont des concours nationaux réservés à toutes les Sociétés affiliées à l'Union, les Olympiques sont internationaux; ils ont déjà compté un très beau succès en 1896. Des participants de toutes les nations ont peuplé l'arène et disputé la couronne de laurier avec une performance de la belle époque des anciennes Olympiades. Les Américains et les Anglais l'ont remporté aux sports athlétiques les Allemands et les Grecs à la gymnastique, les Français et les Grecs à l'escrime et la vélocipédie et les Hongrois à la natation. L'accueil simple et cordial du peuple Hellénique les fêtes et les réceptions de toute sorte et la restauration d'une des plus grandes institutions de la vie antique, ont tant charmé les athlètes et les gymnastes étrangers, qu'un vœu unanime sortait de toutes les bouches pour que cette réunion dans le sol classique ne fût pas la dernière.

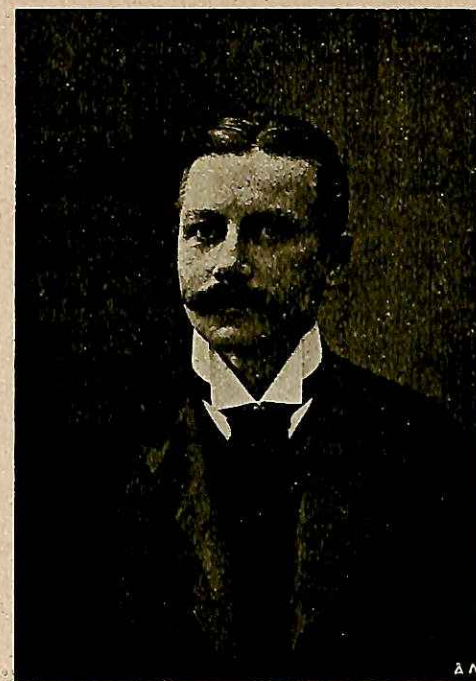
Le succès de la première Olympiade en 1896 et le précieux concours du monde sportif et gymnastique de tous les pays ont encouragé le gouvernement Hellénique à en faire une institution nationale. La Famille Royale qui a toujours daigné de Sa haute protection tout ce qui concernait l'éducation physique du peuple, a dans cette circonstance aussi bien voulu encourager tout le monde sportif à entreprendre cette tâche. Grâce à la libéralité d'un riche patriote grec, la ville d'Athènes possède le Stade, édifice unique au monde, qui tout en marbre, immense, (il contient presque 50 mille places numérotées) va réunir dans sa

εἰς τὴν γυμναστικὴν, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν ὀπλομαχίαν καὶ τὴν ποδηλασίαν, οἱ Οὐγγροὶ εἰς τὸ κολύμβημα· ἡ ἀπλὴ καὶ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, αἱ παντοειδεῖς ἑορταὶ καὶ ὑποδοχαὶ καὶ ἡ ἀναβίωσις ἐνὸς ἐκ τῶν λαμπροτέρων ἐθνικῶν θεσμῶν τοῦ ἀρχαίου βίου, ἐνεθουσίασαν καὶ κατέθεξαν ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς ξένους ἀγωνιστὰς ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῆς σεμνῆς ἐκείνης ἑορτῆς μία καὶ μόνη εὐχὴ ἀνεπέμπετο ἐκ πάντων τῶν στομάτων ὅπως ἡ συνάντησις αὕτη ἐπὶ τοῦ κλασικοῦ ἐδάφους τάχιστα ἐπαναληφθῇ.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν πρώτων τούτων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων καὶ ἡ ἐνθουσιώδης συμμετοχὴ τῶν φιλάθλων καὶ φιλογυμναστῶν συμπάσης τῆς ὑψηλίου, ἐνεθάρρυνε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς. Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια, ἥτις πάντοτε ἐξέτεινε τὴν ὑψηλὴν τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν, ἐνεθάρρυνε τοὺς πάντας ἐπὶ τὸ ἔργον. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἐλευθεριότητα καλοῦ Ἑλλήνος πατριώτου, Γεωργίου Ἀβέρωφ, αἱ Ἀθηναὶ ἐκοσμήθησαν διὰ τοῦ τελείως ἀναμαρμαρωθέντος Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, τὸ ὁποῖον πάλλευκον μέλλει νὰ δεχθῇ ἐκ νέου καὶ ν' ἀνεφημύσῃ τοὺς ξένους ἀγωνιστάς κατὰ τοὺς δευτέρους τούτους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Ἡ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου προσεδρεῖαν ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἐπραξεν ἤδη πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν συμμετοχὴν τῶν ξένων φιλάθλων καὶ καταστήσῃ καὶ ἐν Ἀθήναις διαμονὴν αὐτῶν εὐχάριστον καὶ ἐνδιαφέρονσαν. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸν μᾶλλον ἀπαιτητικὸν φίλαθλον. Ἡ ἀγωνιστικὴ, ἡ γυμναστικὴ, ἡ ὁπλομαχία, αἱ παιδιαί, ἡ κολλύμβησις, αἱ λεμβοδρομίαι καὶ ἡ σκοποβολὴ περιελήφθησαν ἐν ἐκτάσει ἐν αὐτῷ, ἐκανονίσθησαν δ' οὕτως ὥστε νὰ προσαρμοῶνται κατὰ τὸ δυνατόν πρὸς τὰς ὀργανιστικὰς διατάξεις τῶν πλείστων ἀσκουμένων λαῶν. Ὁ δὲ Ὀλυμπιακὸς κότινος ἀναθάλλει ὅπως καὶ εἰς τὴν ἑρχομένην ἐποχὴν καὶ ἀναμένει τὰς ὡραίας κεφαλὰς τῶν νικητῶν.

ΙΩ. Ε ΧΡΥΣΑΦΗΣ

καθηγητῆς τῆς γυμναστικῆς καὶ προέδρος
τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων γυμναστῶν.

Β. Γκέμπχαρτ, γραμ. τῆς Ἀντοκρ. Ὀλυμπ. Ἐπιτροπῆς.

B. Gebhardt, secrétaire du comité Impé-
rial des Jeux Olympiques (Allemagne).

splendeur blanche les étrangers qui se rendront en Grèce pour les Jeux Olympiques.

Le comité des Jeux Olympiques dont Son Altesse le Prince Royal de Grèce est le président, a déjà fait toutes les démarches nécessaires pour assurer la participation des étrangers et rendre leur séjour dans la capitale de la Grèce assez agréable et intéressant. Le programme des Jeux peut satisfaire tout sportsman. Il n'y a pas une branche de sport qui n'y soit représentée. Les sports athlétiques, la gymnastique, l'escrime, les jeux sportifs, le sport nautique, le tir, y sont amplement compris et arrangés d'une façon qui s'adapte aux règles sportives de la plupart des pays où l'éducation physique est en honneur. L'olivier sauvage d'Olympie est encore florissant comme dans le bon vieux temps, il attend seulement les belles têtes des vainqueurs.

J. E. CHRYSSAFIS

professeur de gymnastique président de l'Union des maîtres Hellènes de gymnastique

ΑΠΟ ΤΟ Θ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ¹

— Ἀγῶνες δρόμου, ἄλματος, πάλης καὶ δίσκου. —

Ὁ Ἀλκίνοος στοὺς θαλασσινοὺς τοὺς Φαίακας τότε λέγει:
ἀκούσετε σεῖς ἀρχηγοὶ καὶ πρῶτοι τῶν Φαίακων,
τόρα ποῦ πῶς ἔχαρήκαμε τὸ πλούσιο τραπέζι
καὶ τὴν κινάρα τὴ γλυκεῖα τοῦ τραπέζιου συντροφισσα,
πᾶμε νὰ δοκιμάσωμε τὴ δύναμί μας ἔξω
εἰς ὅλα τ' ἀγωνίσματα, ποῦ ὁ ξένος σὺν γυρίῃ
στὸν τόπο του, νὰ θυμηθῇ νὰ πῇ τοὺς ἄλλους πόσο
στὸν δρόμο καὶ στὸ πῆδημα ἢ στὸ πάλεμα περνοῦμε.

Ἔτο' εἶπε καὶ ἐπορεύθηκεν αὐτὸς καὶ πίσω οἱ ἄλλοι
τὴν φόρμιγγα ἀπὸ ἑνα καρφὶ κρεμᾷ τὴν λεγρόφωνην
καὶ ἀπὸ τὸ χεῖρ παίρνοντας ὁ κῆρυξ τὸν Δημόδοκον
βγάζει ἀπ' τὸ μέγαρο, ὁδηγεῖ, ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον
ποῦ τῶν Φαίακων οἱ ἀρχηγοί, νὰ ἰδοῦνε τοὺς ἀγῶνας
στὴν ἀγορὰ ἐπορεύοντο καὶ ὀπίσω πλήθος ἄπειρον
ἀκολουθοῦσε καὶ πολλὰ νὰ πᾶνε παλληκάρια
σηκώθηκαν ὁ Ἀκρόναος καὶ ὁ Ωκύλαος καὶ ὁ Ἐλατρεὺς
Ναυτεὺς, Πρυμνεὺς καὶ Ἀγχίαλος ἀκόμη ὁ Ἐρετμεὺς
ὁ Θόων ὁ Ἀναβησίνεως, Ποντεὺς, Προρεὺς, Ἀμφίαλος
ποῦ ἐγέννησε ὁ Πολύναος ὁ Τεκτονίδης καὶ ἔπειτα
σηκώθηκαν ὁ Εὐρύαλος ὁ ἴσος μὲ τὸν Ἄρην
τὸν ἀνδροφόνον, καὶ μαζί ἐσηκώθη ὁ Ναυβολίδης,
λεβέντης εἰς τὸ ἀνάστημα στὴν ἐμορφίαν ὁ πρῶτος
στοὺς Φαίακας, κατώτερος ἀπ' τὸν Λαοδάμα μόνον.
Τὰ τρία παιδιὰ ἐσηκώθηκαν τοῦ Ἀλκινόου κατόπι
ὁ Λαοδάμας ὁ Ἄλιος καὶ ὁ ἰσόθεος Κλυτόναος.
Καὶ πρῶτα ἐδοκιμάσθηκαν στὰ πόδια ἀπ' τὸ σημάδι
μαζὶ στὸν δρόμον ὅλοι τους πετώντας καὶ σηκώνοντας
σκόνην μὲ τὰ ὀλογλίγωρα τὰ πόδια μὲς τὸν κάμπον.
Καὶ ἀπ' ὅλους ὁ ἀσούσουμος Κλυτόναος ἔτρεχε πρῶτος·
καὶ ὅσο χωράφι ὀργάνουνε στὸ νειάμα δυὸ μονάρια,
τόσο² πίσω τοὺς ἄφησε τρέχοντας μπρὸς ἐκεῖνος·
ἔπειτα ἐκαταπιάσθηκαν τὸ πάλεμα τὸ δύσκολο
καὶ ὁ Εὐρύαλος ἦλθε σ' αὐτὸ στοὺς πρῶτους ὅλους πρῶτος,
στὸ πῆδημα ὁ Ἀμφίαλος ὅλους περνᾷ, τὸν δίσκον
ἀπ' ὅλους ῥίχνει ὁ Ἐλατρεὺς πρὸ μακριά, καὶ στὴν πυγμὴν
ὁ Λαοδάμας τὸ παιδί νικάει τοῦ Ἀλκινόου.

Κι' ἀφοῦ μὲ τ' ἀγωνίσματα εὐφράνθηκε ἡ ψυχὴ των,
ὁ Λαοδάμας ἔπειτα τοῦ Ἀλκινόου τοὺς εἶπε:

¹ Στίχοι 96—200.

Ἐλάτε, φίλοι, ἄς μάθωμε ἀπ' τὸν ξένον ἂν γνωρίζῃ
κανὲν ἀγώνισμα καὶ αὐτός· κακὸπλάστος δὲν εἶνε·
κνῆμες, μηροί, τὰ δυὸ τὰ χεῖρια ἐπάνω δυνατά·
καὶ τὸν αὐχένα στιβαρόν, τὸ σθένος ἔχει μέγα.
Ἄν καὶ κακὰ τὸν εὖρηκαν πολλὰ, τὰ νῆατα του ὅμως
ἀκόμη δὲν τὸν ἄφησαν· ἄλλο κακὸ δὲν εἶνε
στὸν πρὸ μεγαλοδύναμον τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴ θάλασσα
ἀρμούςες νὰ λύγῃ — ὅσο γερός καὶ δυνατὸς ἂν εἶνε.
Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Εὐρύαλος ἐμίλησε καὶ τοῦ εἶπε:
« Λαοδάμα, αὐτὸς ὁ λόγος σου πολὺ μ' ἀρέσει ποῦ εἶπες
καὶ τόρα ἐσὺ προσκάλεσ' τὸν καὶ ὡς πρέπει μίλησέ του ».
Καὶ τοῦτο μόλις ἄκουσε τὸ τέκνον τοῦ Ἀλκινόου
ἦλθε, σὴν μέσῃ ἐστάθηκε καὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς εἶπε:
« Ἐλα καὶ σὺ, ξένη πατέρα, ἄθλον κανένα ἂν ξέρῃς
δοκίμασε· καὶ φανερὸ πῶς ξέρεις ἀπὸ ἀγῶνας
ποῦ δόξα μεγαλύτερη στὸν ἄνδρα, ὅπου καὶ ἂν εἶνε,
εἶνε ὅ,τι μὲ τὰ πόδια του, τὰ χεῖρια, κατορθώνει.
Σήκω λοιπὸν δοκίμασε καὶ διῶξε ἀπ' τὴν ψυχὴ σου
κάθε φροντίδα· ὁ δρόμος σου μακρὺς πολλὺς δὲν εἶνε
καὶ τὸ καράβι ἐρρίχθηκε, καὶ οἱ σύντροφοι ἐτοιμοί ».

Κ' εἶπεν ἀποκρινόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς σ' αὐτόν:
« Λαοδάμα, ἀναγελώντας με ν' ἀγωνισθῶ προτρέπετε,
ἐγὼ φροντίδες εἰς τὸν νοῦν παρ' ἀγωνίσματα ἔχω,
ποῦ ὡς τόρα πάμπολλα ἔπαθα καὶ ἔχω πολλὰ μοχθήσει·
τόρα μαζί σας κάθομαι τὸν γυρισμὸν ποδῶντας
εἰς τὴν πατρίδα, βασιλιᾷ καὶ ὅλους παρακαλῶντας ».
Καὶ ὁ Εὐρύαλος τοῦ ἀποκρίθηκε ὀνειδιστικά καὶ τοῦ εἶπε:
« Δὲν σε πιστεύω εἰδήμονα τῶν ἄθλων, ξένη, ὅσα
στὸν κόσμον ὑπάρχουν· σὺν αὐτὸν μού φαίνεσαι ποῦ τρέχει
μὲ τὸ τρανὸ καράβι του τοὺς ναῦτες κυβερνῶντας,
φέρεινε πρᾶμάτιες, τὸ φορτίον θυμᾶται μόνον καὶ ἔχει
τὸν νοῦν του μόνον σὶ ἄρπαγμα· μ' ἀγωνιστὴν δὲν μοιάζεις!
Καὶ τοῦ εἶπε ὁ πολυμήχανος ὁ Ὀδυσσεὺς κυττώντας τὸν
λοξά: « καλὰ δὲν μίλησες, ξένη, καὶ ἀνόητον μοιάζεις
ἄνδρα· ξέρω δὲν δίνουνε οἱ θεοὶ τίς χάρες σ' ὅλους
τοὺς ἄνδρας, λόγο, ἀνάστημα καὶ γνῶσιν· ἄλλος
δὲν εἶνε τόσον ἔμορφος στὸ πρόσωπον· ἀλλ' ὁ θεὸς
στολίζει μὲ τὴν ἐμορφίαν τὰ λόγια του καὶ βλέπουν
ὅλοι σ' αὐτὸν εὐφρόσυνα· καὶ τοὺς μιλάει ἀλάθευτα
μὲ ἦθος μελίχιον ζηλευτὸς στὰ συναγμένα πλήθη,
καὶ ὅταν σὴν πόλιν ἔρχεται τὸν τρώει μὲ τὸ μάτι·
στὴν ἐμορφίαν μὲ τοὺς θεοὺς παρόμοιος ἄλλος εἶνε
καὶ ἄς μὴν κοσμῇ τὰ λόγια του ἢ χάρις ὅπως τόρα ἐσὺ
ἰσόθεος σὴν ἐμορφίαν, σὴν γνῶσιν ἀνόητος εἶσαι.
Καὶ τὴν ψυχὴ μου ἐτάραξες μὲς τὰ βαθιά τοῦ στήθους
μὲ ἄκοσμα λόγια· ἀμάθητος δὲν εἰμι· ἐγὼ εἰς ἀγῶνας,

ρόντων ἐπρότειναν τὸ ὄνομά μου ὡς προέδρου. Προέεδρος ἀθλητικῆς ἐπιτροπῆς ἐγώ! Διευρυνθήν, διεκλήρυξα τὸ ἀκατάλληλόν μου, ἀλλ' ὅτε ἀντέταξαν ὅτι ὡς Ἕλληνας — καὶ μόνος Ἕλληνας ἐκεῖ, — δὲν ἡδυνάμην ν' ἀρνηθῶ, προκειμένου περὶ ἀναβιώσεως Ἑλληνικῆς ιδέας, ἐσκέφθην ὅτι δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα ν' ἀποποιηθῶ τιμὴν προσφερομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐδέχθην, ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἤξευρα μετὰ πόσου ἐνδοιασμοῦ.

Τὸ ἐπόμενον Σάββατον συνελθούσαι αἱ δύο ἐπιτροπαὶ συναπετέλεσαν πάλιν τὸ Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ὁλομελείᾳ του εἶχε νὰ ἐπικυρώσῃ τὰ ἔργα ἐκάστης τῶν δύο ἐπιτροπῶν καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ παντὸς ἐκκρεμοῦς ζητήματος.

Ἡ ἰδική μας ἐπιτροπὴ εἶχε νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν κύρωσιν τοῦ Συνεδρίου τὰς ἀποφάσεις της, μία ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο ὅτι οἱ δευτέρου διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θὰ τελεσθοῦν εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὰ 1900, κατόπιν δέ, κατὰ τετραετίαν, θὰ γίνωνται εἰς ἄλλας πόλεις τῆς ὑψηλίου.

Περὶ τοῦ ποῦ θὰ τελεσθοῦν οἱ πρῶτοι ἀγῶνες ἀντηλλάγησαν ἀορίστως ἰδέαι τινές, ἀλλ' ἀπεφασίσθη νὰ ὑποβληθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὁλομελείας τοῦ Συνεδρίου.

Ἐδῶ, Κύριοι, εὐρέθην εἰς δύσκολον θέσιν. Ἡδυνάμην νὰ μὴ ἐπωφεληθῶ τῆς ἀπροσδοκήτου καὶ μοναδικῆς εὐκαιρίας πρὸς τιμὴν καὶ ὄφελος τῆς Ἑλλάδος; Δὲν ἐπεβάλλετο, σὰς ἐρωτῶ, νὰ προτείνω τὰς Ἀθήνας ὡς ἔδραν τῶν πρῶτων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων; — Δὲν εἶχα τοιαύτην ἐντολὴν ἢ ἄδειαν, ἀλλ' οὔτε καιρὸς ἔμενε νὰ ζητήσω τῶν ἀρμοδίων τὴν γνώμην καὶ συγκατάθεσιν. Καὶ ἂν ὑπῆρχεν ὁ καιρὸς, δὲν ἤθελα — δὲν ἔπρεπε — νὰ ἐνοχοποιήσω τρίτους οἷουςδὴποτε διὰ παρομοίας προτάσεως. Ἐφοβούμην τὴν ἀπόρριψίν της καὶ ἐθώρησα ὁρθὸν νὰ φέρω μόνος ἐγὼ τὴν εὐθύνην τῆς ἀποτυχίας.

Ἐφοβούμην μὴ εὖρω καὶ ἐντὸς τοῦ Συνεδρίου τὴν ἀπήχησιν τῶν μορφῶν, ὅσας ἐξήγειραν αἱ θλιβεραὶ συνέπειαι τῆς οἰκονομικῆς μας δυσπραγίας. Δὲν ἦτο ἀνίνδυνον τὸ πρᾶγμα. — Εἶχα καὶ ἄλλον φόβον ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἰτίου: Ὑποθετέον ὅτι ἐπιτύχῃ τὸ τόλμημα, ὅτι γείνῃ ἀποδεκτὴ ἡ πρότασίς μου, — ποῦ θὰ εὐρεθοῦν τὰ χρήματα; πῶς θὰ καλυφθῇ ἡ δαπάνη; Ναὶ μὲν, ἐθεωρεῖτο ὡς βέβαιον τότε ὅτι θὰ τελεσφορήσῃ ἡ περὶ συμβιβασμοῦ διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν

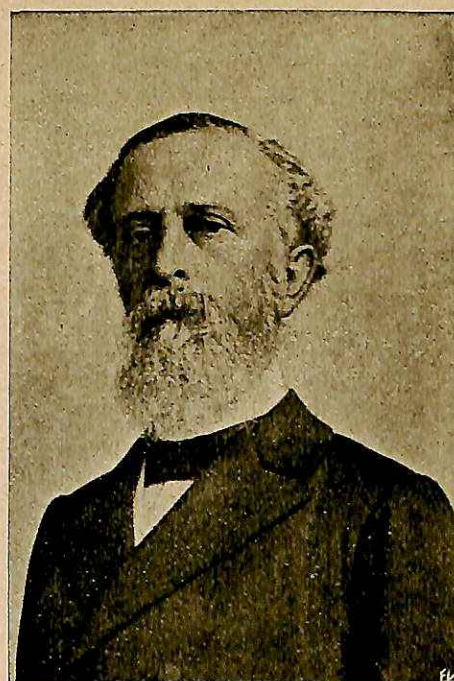
δανειστῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐπαναπαυθῶ εἰς τὴν προσδοκίαν κυβερνητικῆς ἀρωγῆς. Ἀληθές, ἡ φιλοπατρία τῶν Ἑλλήνων μένει καταφύγιον ἀσφαλές ὅποτιαν πρόκειται περὶ ἐθνικῆς ἀνάγκης. Ἡμῖν βέβαιος ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἠθέλε κατανοήσῃ τὴν εἰς τὴν πατρίδα παρεχόμενην τιμὴν καὶ ὠφέλειαν, ἐὰν ἀπεφασίζετο νὰ τελεσθῇ εἰς Ἀθήνας τοιαύτη διεθνὴς πανήγυρις, ἀλλ' ὁ φόβος μου ἦτο μὴ ἡ δυσχέρεια τῶν περιστάσεων δυσκολεύσῃ τὴν εὐρεσιν τῶν ἀπαιτουμένων μέσων.

Ἐνῶ ἐσκεπτόμην ταῦτα, τὴν παραμονὴν τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου φίλος μου διερχόμενος τὰ Παρίσια, γνωστὸς διὰ τὴν γενναίαν καὶ πατριωτικὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου του. Εἶπα εἰς αὐτὸν τὰ πάντα ἐπεδοκίμασεν ἐνθουσιωδῶς τὸν σκοπὸν μου καὶ διέλυσε τοὺς δισταγμούς μου. Ἡδύχη ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τῆς προτάσεώς μου, περὶ δὲ χρημάτων μ' ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ εὐρεθοῦν. Ἐγνώριζα ὅτι ἡ διαβεβαίωσις δὲν ἦτο πλατωνική, ἐπείσθην ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ θὰ συμμερίζωνται τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις τοῦ φίλου ἐκείνου. Αἱ προτροπαὶ του μὲ καθυσύχασαν. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Τὴν ἐπαύριον τὸ Συνέδριον συνελθὼν συνέζητησε κατὰ πρῶτον καὶ ἐπεψήφισε, μίαν πρὸς μίαν, τὰς ἀποφάσεις τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς, τῆς ἐπὶ τοῦ *amateurisme*. — Ἦλθε κατόπιν καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἐπιτροπῆς ἡ σειρά. — Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἐκκρεμὲς ζήτημα: ποῦ θὰ τελεσθοῦν οἱ πρῶτοι ἀγῶνες, τὸ 1896, ἐζήτησα τὸν λόγον. Διεξεδίχθη τὰ δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος προκειμένου περὶ ἀνασυστάσεως Ἑλληνικοῦ θεσμοῦ. Ναὶ μὲν, κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ Βίκτωρος Οὐγώ, ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ἔχουν κοινὴν προμήτορα τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἡμεῖς τὴν ἔχομεν μητέρα. Εἶμεθα τρόπον τινὰ οἱ θεῖοι τῶν λοιπῶν ἐθνῶν. Ἰδοὺ ἡ μόνη ὑπεροχὴ μας, ἐὰν εἶναι τοῦτο ὑπεροχὴ. Ἰδοὺ πόθεν ἡ ἀξίωσις νὰ ἐγκαινισθοῦν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους οἱ ἀνιδρυόμενοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Δὲν ἔχομεν τὰ μέσα νὰ τελέσωμεν εὐχεστὰς μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ τὸ ἐγκάρδιον τῆς ὑποδοχῆς θ' ἀναπληρώσῃ τὰς πολλὰς ἐλλείψεις μας. Δὲν θὰ παρέξωμεν εἰς τοὺς ξένους μας διασκεδάσεις ἀξίας τῆς περιστάσεως, ἀλλ' ἔχομεν νὰ δείξωμεν τὰ μνημεῖα καὶ τὰ εἰρεπία τῆς ἀρχαιότητος, θὰ τοὺς ὀδηγήσωμεν ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀρχαῖοι ἐτέλουν τοὺς ἐνδόξους ἀγῶνας των, εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὰ Ἰσθμια, τοὺς Δελφούς, τὴν Ἐπίδαυρον. . . Αὐτὰ περὶπου

Δ. Βικέλας.

Τιμόλεων Φιλήμων

εἶπα. Ἐφρόντισα συγχρόνως καὶ πρὸ πάντων νὰ διατρανώσω ὅτι οὐδεμίαν ἐντολὴν εἶχα ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὥστε διὰ τῆς προτάσεώς μου οὔτε τὴν Ἑλλάδα ἠθέλα νὰ ἐνοχοποιήσω, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ Συνέδριον. Ἐπρότεινα ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ διατυπωθῇ *εὐχὴ* — εὐχὴ μὴδένα ἐκ τῶν προτέρων ὑποχρεούσα, ὑπὲρ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐγκαινίσεως τῶν ἀνιδρυομένων διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. — Εἶπα καὶ ἐκάθισα περιμένων τὰς ἀντιρρήσεις. Ἀλλ' ἀντὶ ἀντιρρήσεων, ὁ Κος de Coubertin, ὁ πρόεδρος τῆς ἄλλης ἐπιτροπῆς, ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν Ἀμερικὴν καθηγητὴς Sloane, καὶ ἄλλα μέλη τοῦ συνεδρίου ὑπεστήριξαν ἐνθέρμως τὴν πρότασίν μου. Ἡ ἀποδοχὴ ἐπῆλθεν ὁμόφωνος καὶ ὁλόψυχος.

Οὕτως ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου, ἔλαβε δὲ τέλος καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Ἀλλὰ δὲν ἔληξεν ἡ ἱστορία τῶν διεθνῶν ἀγῶνων, οὔτε ἡ ἀνάμιξις μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐτελείωσε μόνον ἡ πρώτη πράξις καὶ ἀρχίζει τώρα ἡ δευτέρα.

Τὸ Συνέδριον, προτοῦ διαλυθῇ, ὠνόμασεν ἐκ τῶν μελῶν του, παρόντων καὶ ἀπόντων, διαρκὴ ἐπιτροπὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφασισθέντων. Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς διεθνούς ταύ-

της ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἐπιτροπῆς εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλεχθῶ. Ὁ ἐκάστοτε πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἐκ τῆς χώρας ὅπου θὰ τελεσθοῦν οἱ προσεχεῖς ἀγῶνες, ὥστε ὑφισταμένης τῆς ὑπὲρ Ἀθηνῶν εὐχῆς, ἰδοὺ ἐγὼ πρόεδρος! Καθὼς βλέπετε, ἡ διασκεδάσις, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενα ἐκ τῆς ἐντολῆς τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου, δὲν ἀπέβη ὁποία τὴν ἐφантаζόμην.

Τὸ ζήτημα τώρα ἦτο ἐὰν ἡ Ἑλλὰς θ' ἀποδεχθῇ τὴν εὐχὴν τοῦ Συνεδρίου. Δύο σπουδαῖα γεγονότα, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἀπεσιώπησα, ἐπέτρεπαν ἐξ ἀρχῆς τὴν περὶ τούτου ἐλπίδα: Μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν προσώπων, ὅσα ἐτίμησαν τὸ Συνέδριον γενόμενα ἐπίτιμα μέλη του, ἦτο καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου. Ἡ δὲ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐτηλεγράφησε διὰ τῆς Πρεσβείας μας, κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ Συνεδρίου, ἐκφράζων εὐχαριστίας διὰ τὴν διακοίνωσιν τῆς συγκροτήσεώς του καὶ εὐχὰς «ὑπὲρ ἀνιδρύσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων».

Ἡ διαδηλωθεῖσα πρὸς τὸ Συνέδριον εὐμενία τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου προδιέθεσε τὰ μέλη του ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ διευκόλυνε τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς μου.

Ἐτηλεγράφησα εἰς Ἀθήνας καὶ ἔγραψα ἀμέσως ὅπου δεῖ, ἐκδέτων τὰ λαβόντα χώραν.

Μόνον ἐκ μέρους τοῦ Διαδόχου ἔλαβα ἀπάντησιν — ἀπάντησιν εὐμενῇ καὶ ἐνθαρρυντικωτάτην. Ἀλλὰ αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες, ὅλαι ἀνεξαιρέτως, ἐξέφρασαν τὴν πάνδημον εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀπονεμηθεῖσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τιμὴν, οὐδαμῶθεν δὲ ὑπεδεικνύετο λόγος ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς εὐχῆς τοῦ Συνεδρίου. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ ὀριστικὴ διευκρίνισις τοῦ πράγματος, καθόσον μάλιστα οἱ Οὐγγροὶ ἐπεζήτουν τὴν τιμὴν τῆς ἐγκαινίσσεως τῶν διεθνῶν ἀγώνων, ὡς συμπλήρωμα τῆς εἰς Πέστην παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ 1896. Ὁ δὲν ἀπεφασίσαμεν μετὰ τοῦ Κου de Coubertin νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἴδωμεν ἐκεῖ ἐκ τοῦ πλησίον ἂν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ εὐχὴ τοῦ Συνεδρίου.

Μετέβην πρῶτος εἰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου· ὁ Κος de Coubertin ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἀμα ἐφθασα, εἶδα ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶχε τὰς δυσκολίας του. Ἐνεκα τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, ἡ Κυβέρνησις ἐδίσταζε ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς δαπάνης. Τοὺς δὲ δισταγμούς της συνεμερίζετο καὶ ἐνίσχυεν ἡ εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τοῦ πρωτοβουλοῦ τῆς ἦτο ἀρμοδίᾳ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Τοιαῦται ἦσαν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις μου ὅτε, ἔνεκα λόγων οἰκονομικῶν, ἠναγκάσθην νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ Παρίσια, μὴ ἔχων πλέον οὐδαμῶς τὸν νοῦν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας.

Ὁ Κος de Coubertin μετέβη μόνος εἰς Ἀθήνας. Δὲν ἔμενε καιρὸς πρὸς χρονοτριβήν. Ἐπρεπε νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Πέστης. Χάρης εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ εὐγενοῦς Γάλλου, ἡ Ἑλλὰς διέφυγε τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον. Μετεχειρίσθη πᾶν μέσον πρὸς ἐξομάλυνσιν τῶν ἀναφανέντων προσκομμάτων, διαλύων ἀτόπους ἐνδοιασμούς, ἀνορθῶν κλονουμένας πεποιθήσεις, διαφωτίζων τοὺς ἐνδιαφερομένους ὡς πρὸς τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως. Εὐτυχῶς ὁ Διάδοχος, ὁ ἀνέκαθεν ὑποστηρίξας τὸ ἔργον, συγκατετέθη νὰ δεχθῇ τὴν προεδρείαν τῆς σχηματισθησομένης εἰς Ἀθήνας ἐπιτροπῆς, ἡ ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ὅπωςδῆποτε, καὶ ὁ Κ. de Coubertin ἀνεχώρησε.

Οὕτω ἔγινεν τὸ πρῶτον μέγα βῆμα. Ἡ συγκρότησις ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου ἐξησφάλιζε τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ὅμως παρ' ὀλίγον νὰ ἐπέλ-

θῃ πλήρες ναυάγιον. Τὰ σημεῖα τοῦ ἀνεφάρνησαν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων ἀναχώρησιν τοῦ Κου de Coubertin. Ἡ συγκροτηθεῖσα ἐπιτροπὴ οὐδέποτε, μετὰ τὴν πρώτην της συνεδρίασιν, συνεκλήθη. Οἱ κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην δι' ἐκλογῆς ὀνομασθέντες ἀντιπρόεδροι συνήρχοντο μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἡγνόνουν τὸ συμπέρασμα τῶν διασκέψεων των. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐμανθάναμεν ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ, κρίνουσα τὰς δυσκολίας τοῦ ἐπιχειρήματος ἀνυπερβλήτους, ἦτο ἐν τῷ διαλύεσθαι. Κατόπιν ἔγινεν ἡ συζήτησις εἰς τὴν Βουλὴν, ὁπότε ἐξ ἑνὸς μὲν ἐδηλώθη ὀριστικῶς ἡ τελεία ἀποχὴ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων, ἐξ ἄλλου δὲ ἔγινεν γνωστὸν ὅτι οἱ ἀντιπρόεδροι οἱ ἀναλαβόντες τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπὶ τῶν διεθνῶν ἀγώνων ἐπιτροπῆς, οὐδεμίαν εἶχαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Τὴν δαπάνην ὑπελόγιζαν εἰς δραχμὰς ἑξακοσίας ἢ ὀκτακοσίας χιλιάδας, τὴν δὲ εὐρεῖν τοῦ ποσοῦ ἐθεώρουν ἀδύνατον, τῆς Κυβερνήσεως ἀρνηθείσης τὴν ἐκδοσιν λαχείου.

Ἡ δυσάρεστος αὕτη περιπλοκὴ ἐπέφερε τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι ἐξηγέρθη ἡ κοινὴ γνώμη. Ἀλλὰ τὸ ὑπέρογκον τοῦ προϋπολογισθέντος ποσοῦ ἐφόβιζε τοὺς πολλούς, ἡ δὲ ἀποχὴ τῆς Κυβερνήσεως, κακῶς μάλιστα ἐξηγουμένη ὡς ἀντίπραξις, ἐκλόγιζε καὶ τῶν αἰσιοδοξοτέρων τὸ θάρρος.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅτε μετέβην καὶ δεῦτερον εἰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον (1904). Εὐτυχῶς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ τροπὴ εὐάρεστος, χάρις εἰς τὴν κοινὴν ὑποστήριξιν, χάρις ἰδίως καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου εἰς τοῦ Διαδόχου τὴν στάσιν. Συνεῖδεν ἐκ πρώτης ἀρχῆς τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος, καὶ μετέβαλε γνώμην. Εἰς τὴν φρόνησίν του, εἰς τὸν ζῆλον του, εἰς τὸ σθένος του ὀφείλεται ἡ διάσωσις τῆς ὑποθέσεως. Τὴν ἐνεκολπώθη μὲ θάρρος, πεποινῶς εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. — Ἡ ἐπιτυχία εἰς αὐτόν, καὶ μόνον εἰς αὐτόν, χρεωστεῖται. Ἐδέχθη τὴν παραίτησιν τῶν ἀντιπροέδρων, δὲ ν διελυσε τὴν ἀπαξ ὀνομασθεῖσαν ἐπιτροπὴν, τὴν συνεπλήρωσεν ὅμως διὰ νέων μελῶν. Ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς κατήρτισε δωδεκαμελὲς συμβούλιον συνεδριάζον ὑπὸ τὴν πραγματικὴν του προεδρείαν, γενικὸν δὲ γραμματέα ὠνόμασε τὸν Κον Φιλήμονα, τοῦ ὁποίου ἡ γνωστὴ δραστηριότης, ὁ ζῆλος ὑπὲρ παντὸς ὅ,τι ἐπιχειρεῖται καὶ ὁ μεταδοτικὸς ἐνθουσιασμός, ἀποτελοῦν πρόσθετον ἐγγύησιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου. Τὰ

λοιπὰ μέλη τὰς ἐπιτροπῆς ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης διένειμεν εἰς ἑννέα ὑποεπιτροπὰς, ἐκάστη τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῇ εἰδικῶς εἰς ἰδιαίτερον κλάδον ἐργασίας πρὸς παρασκευὴν τῶν ἀγώνων, αἱ δὲ διασκέψεις των θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν ἔγκρισιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν του συμβουλίου. Δύο τῶν ἐπιτρο-

πῶν τούτων προεδρεύονται, ἡ μὲν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ἀγώνων ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς σκοποβολῆς ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ὥστε καὶ οἱ τρεῖς βασιλόπαιδες ἀδελφοὶ ἐργάζονται ἀπὸ κοινοῦ πρὸς εὐδωσιν τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου...

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ

«... εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τόπερ ἐστὶ πρότιμον
ρῶμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει»
Ξενοφάνης

Ὁ δρόμος ἢ τὸ δράμημα εἶναι τὸ φυσικώτερον καὶ ἀρχαιότατον τῶν ἀγωνισμάτων. Ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν δὲ χρόνων ἡ περὶ τὸν δρόμον ἱκανότης ἐθεωρεῖτο τὸ κάλλιστον τῶν προτερημάτων. Ὁ αἰώνιος πατὴρ τῆς ραφιδίας θέτει ὡς τιμητικὰ ἐπίθετα εἰς τὸν περίφημον τῆς Θέτιδος υἱόν: «ὠκύπους», «ποδώκης», «ποδάρκης», καὶ ἄλλα, ἅτινα χαρακτηρίζουσι τὴν περὶ τὸν δρόμον δεινότητα τοῦ θείου βασιλέως τῆς Φθίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγυμνάζοντο εἰδικῶς εἰς τὸ ὠραιότατον τοῦτο ἀγώνισμα οἱ ἥρωες τοῦ ποιητοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐρυσθένου ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἐνθα καὶ τὸ ἀμυῶδες τοῦτο στενὸν μέρος ἐκαλεῖτο «Ἀχιλλεῖος δρόμος».

Πάντοτε ὁ δρόμος ἦτο τὸ κράτιστον τῶν ἀγωνισμάτων εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, εἰς πολλὰς δὲ ἐνιαῖον. Εἰς τὸν ἐπισημότερον βωμόν τοῦ ἀνεφίκτου Καλοῦ, οἷος ὁ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῆς Πυσάτιδος, οὕτινος ἡ ἀρχὴ εὐρίσκεται ἐν τῷ σκότει τῶν μυθευμάτων, τὰ πλεῖστα τείνουσιν εἰς νικητὰς τοῦ δρόμου, οἷα τὰ μυθεύματα τῶν ἱερέων τῆς Ἡλίδος ἀποδίδοντα τὴν σύστασιν εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἡρακλέα, νικήσαντα δρόμῳ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· εἰς ἀνάμνησιν τούτου ἔθηκεν ἀγῶνα πενταετηρικόν, διότι αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἦσαν ἐν ὅλῳ πέντε. Ἐτέρα ἐπίσης παράδοσις ἀποδίδεται εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀεθλίου Ἐνδυμίωνα ὅστις προσήνεγκε τὴν ἑορτὴν ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς δρόμῳ νικήσαντας υἱούς του.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ τὰς λοιπὰς μεγάλας τῶν ἄθλων ἑορτὰς ἐξετελεῖτο κατ' ἀρχὰς μόνον ὁ ἀπλοῦς δρόμος ταχύτητος στάδιον καλούμενος, ὅστις ἦτο τὸ διάστημα ἐνὸς Ὀλυμπικοῦ σταδίου, ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸ τῆς ποικιλίας τῶν ἀγωνισμάτων, ἅτινα σὺν τῷ χρόνῳ εἰσῆχθη-

σαν, προηγήθησαν ἕτερα ἀγωνίσματα δρόμου ἐπίσης, τὴν μὲν 14 Ὀλυμπιάδα ὁ δίαυλος ἢ τὸ διπλοῦν στάδιον, δηλαδὴ τὸ νὰ διατρέξῃ ὁ δρομεὺς δις τὸ στάδιον — φθάνων τὸν καμπτήρα καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἀφετηρίαν — τὴν δὲ 15 Ὀλυμπιάδα ὁ δόλιχος, ὅστις ἦτο δρόμος ἀντοχῆς, οὕτινος ἀκριβῆς ἰδέαν τοῦ διαστήματος δὲν ἔχομεν ποικίλλοντος μεταξὺ 6 καὶ 24 σταδίων, τοῦτο δὲ διέφερε κατὰ διαφόρους περιστάσεις (Σχ. Ἡλέκτρ. 691). Ὁ δόλιχος ἐκαλεῖτο καὶ ἐπιτάδρομος· «τρεῖς γὰρ καμπτήρας εἶχε καὶ τὸ τοῦ καμπτήρος ἥμισυ». Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν 18 Ὀλυμπιάδα, ὅτε εἰσῆχθησαν καὶ τὰ λοιπὰ ἀγωνίσματα, πάλιν ὁ δρόμος ἐθεωρεῖτο τὸ πρότιμον τῶν ἀγωνισμάτων, ὅπως χαρακτηρίζει αὐτὸν ὁ περίφημος Κολοφώνιος φιλόσοφος Ξενοφάνης ἐν λυρικῷ ποιήματι.

Ἡ ἀρίθμησις τῶν Ὀλυμπιάδων — τῆς ἐπικρατεστέρως χρονολογίας παρ' Ἑλλήσιν — ἐγένετο διὰ τοῦ ἐκάστοτε νικητοῦ τοῦ δρόμου (σταδίου) ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ σταδιοδρόμου Κοροΐβου τοῦ Ἡλείου (776 π. Χ.). Τρανωτάτη ἀπόδειξις τῆς ἰδιαζούσης προτιμῆσεως εἰς τὸν ἀελλόποδα νικητὴν. Πρῶτος συγγραφεὺς (264 π. Χ.) Τίμαιος ὁ Σικελιώτης ἀνέγραψε τὰ διάφορα γεγονότα κατ' Ὀλυμπιάδας, ὀνομάσας τὸν χρόνον ἀπὸ τὸν ἐν ἐκάστῃ Ὀλυμπιάδι νικητὴν τοῦ δρόμου. Ἐὰν δὲ ἐτύγχανεν ὁ αὐτὸς ἀθλητὴς νὰ νικήσῃ καὶ εἰς ἄλλα ἀγωνίσματα καὶ εἰς τὸν δρόμον, ἐμνημόνευον μόνον τούτου, παραλείποντες ἐκεῖνα. Οὕτω ὁ Διόδωρος (ΙΑ 70) καὶ ὁ Πausanias (Δ. 24 § 52) μνημονεύουσι μόνον τὴν εἰς τὸν δρόμον νίκην τοῦ Κορινθίου Ξενοφῶντος, καίτοι ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀγῶσιν ἐνίκησε καὶ πένταθλον.

Ἐτερον ἀγώνισμα δρόμου, ἀρχαιότατον, ἦτο καὶ ἡ λαμπαδηδρομία ἢ λαμπαδηφορία, ἔτι

λαμπαδοῦχος ἀγών, πολλάκις δὲ ἀπλῶς λαμπάς, γνωστὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Ὑπερέου τὸ ἀγώνισμα τοῦτο τὸν λαμπαδηφόρον ἢ λαμπαδηδρομικὸν νὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὸ τέρμα μετὰ ἀναμμένην τὴν λαμπάδα, ἄλλως ἐὰν ἔσβυνεν εἰς τὰς χεῖράς του ἔστερείτο τῆς τιμῆς τοῦ ἀγῶνος. Ἐπίσης ἕτερον ἀγώνισμα δρόμου ἦτο καὶ ὁ ὀπλίτης δρόμος, ἐν ᾧ ὁ ὀπλιτοδρόμος τρέχων τὸ στάδιον ἢ τὸν δίαυλον ἔφερεν ὄλον τὸν ὀπλισμὸν τοῦ ὀπλίτου.

Ἐτύγχανον δὲ οἱ δρομεῖς ἐπιμελημένης προπονήσεως μετὰ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς σημερινῆς τοιαύτης ἢ καὶ καλλιτέρους μετὰ ὅλας τὰς ψυχολογίας, τὴν περὶ τὴν τροφήν δίαταν, τὸν ἀμέριμνον βίον ὡς καὶ τὰς ἀναποσπάστους ἐντριβὰς ἢ μαλάξεις ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιστημονικῇ συνθεωρίᾳ, ὡς λαμβάνομεν τοῦτο ἐκ τοῦ Ἱπποκράτους. Μάλιστα δὲ διὰ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς τροφῆς ἱκανῶς ἐνησχολήθησαν οἱ ἀλείπται καὶ πολλοὶ συγγραφεῖς ἀρχαῖοι γράφουσι περὶ τοῦ δυσεπιλύτου τούτου ζητήματος, οὐχ ἦττον ὅμως ἢ σήμερον ὑποδεικνυομένη κρεωφαγία εἰσῆχθη ὑπὸ Δρομέως τοῦ ἐκ Στυμφαίου, ὑπεδεικνύετο δὲ καὶ τότε ὡς καὶ νῦν ἡ ξηρὰ καὶ ἀπηλλαγμένη ποικιλίας τροφή.

Τὰ ἀγωνίσματα τοῦ δρόμου σήμερον εἶναι ποικίλα καὶ πλεῖστα, πρὸς δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀθλητικῶν παιδιῶν τὴν περὶ τὸν δρόμον δεινότητα ὡς βάσιν ἔχουσιν. Οἱ καθ' ἡμᾶς δρόμοι διαιροῦνται εἰς τρεῖς μεγάλας κλάσεις: εἰς τοὺς δρόμους ταχύτητος, μικτοὺς (ταχύτητος ἄμα καὶ ἀντοχῆς) καὶ εἰς τοὺς τῆς ἀντοχῆς. Ἐκάστη δὲ κλάσις ὑποδιαιρεῖται εἰς διαφοροὺς ἀποστάσεις πρὸς δὲ καὶ εἰς διαφοροὺς παρεκκλίσεις, οἷα ὁ δρόμος μετ' ἐμποδίων, τὸ κυνήγιον τῶν χαρτίων, ὁ δρόμος μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἅτινα ἀνήκουν μᾶλλον εἰς τὰς ἀθλητικὰς παιδιὰς πλὴν τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων, ὅστις εἶναι τεχνικώτατος δρόμος χορῆζων εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἀγώνισμα ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς πλὴν τῆς φυσικῆς διαπλάσεως, ὡραιότατα δὲ τὸν χαρακτηρίζει ὡς «μαθηματι-

κὸν δρόμον» ὁ πρωταθλητὴς τῆς Γαλλίας εἰς τὸν δρόμον τοῦτον. Τὰ διάφορα διαστήματα τοῦ δρόμου εἰς τοὺς προσεχεῖς Ὀλυμπιακοὺς εἶναι μέτρα 100, 400, 800, 1500, 110 μετ' ἐμποδίων 42 χλμ. (Μαραθώνιος) καὶ ὁ εἰσαχθεὶς ἐφέτος ἐν Ἑλλάδι δρόμος ἀντοχῆς τῶν 5 ἀγγλικῶν μιλίων (8,045 μέτρα περίπου), πρὸς δὲ ὁ τῷ πεντάθλῳ ἀνήκων δρόμος 192 μέτρων (200 ὑαρθῶν) ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν ἐπίσημον ἀρχαῖον δρόμον στάδιον.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν τῷ δρόμῳ ἀσκήσεως εἶναι ἄριστα ὑφ' ὅλας τὰς ἐποχές, οὐδὲν δὲ μέρος τοῦ σώματος μένει ἐν αὐτῷ μονομερῶς γυμνασμένον ὡς συμβαίνει ἐν ἄλλοις ἀγωνίσμασι, πρὸς δὲ ὕγιεινῶς εἶναι ἐπίσης τὸ ἄριστον ἀγώνισμα ἀναπτύσσον τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν, τὰ ὅποια ἰσχυροποιεῖ ἐν ταύτῃ. Ἡ ἀνάπτυξις δὲ τῶν ὀργάνων τούτων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτωμένων συντρέχει οὐ μόνον τὴν ὑγίαν ἀλλὰ καὶ καθίστησι τὸ σῶμα ἱκανὸν νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ πάσης νόσου καὶ κατὰ τοῦ βροτολογίου μικροβίου τοῦ Κώχ.

Ποῖαν θέσιν ἔχει ὁ δρόμος καὶ σήμερον ἐν τοῖς ἀγωνίσμασι βλέπετε ἀν' παρευρεθῆτε εἰς ἀγῶνα, ὁπότε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σᾶς ἐνθουσιάσῃ, νὰ μὴ σᾶς συγκινήσῃ νὰ μὴ σᾶς προκαλέσῃ μέγα ἐνδιαφέρον, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγώνισμα. Τίς θὰ λησμονήσῃ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ποδηγέμου νικητοῦ τοῦ Μαραθωνίου, ὁπότε εἰς λαὸς ἐπευφήμει τὸν ὁμοεθνή του καὶ δάκρυα χαρᾶς ἐκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοῦ πλέον ἀπαθοῦς; Ἐπευφημία καὶ κραυγαὶ διέσχίζον τὸν ἀέρα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ ἐστερεοῦτο ἐν ταῖς συνειδήσεσιν. Ἡδὲ δὲ πάντων αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ προρρήσεις διὰ τὰ μέλλοντα ἀποτελέσματα τῶν προσεχῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων περὶ τὸν δρόμον στρέφονται καὶ προσπαθοῦσι νὰ προείπωσι τὸν εὐνοηθῆσόμενον εὐτυχῇ ὑπὸ τῆς περρωτῆς συμπαρέδρου τοῦ Διὸς εἰς τὸν δοξασμένον δρόμον.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ: Εἰς τὴν σελίδα 368 στίχ. 17, ἀντὶ Ἀντολλος γρ. Ἀντολλος. — Στίχ. 26, ἀντὶ εἰδῶν γρ. ποδῶν. — Στίχ. 28, ἀντὶ κώριναν γρ. κώρινον. — Στίχ. 31, ἀντὶ τὰς διὰ τῆς σφαίρας τὰς παιδιὰς γρ. τὰς διὰ τῆς σφαίρας παιδιὰς.

ΥΔΩΡ «ΣΑΡΙΖΑ» ΑΝΔΡΟΥ

ΚΑΙΡΗ, ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΙΣΤΗ, Ν. ΚΑΛΙΒΙΝΟΥ ΚΑΙ Λ. ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ

Δηλοῦν, ὅτι τὸ θαυμασίον καὶ παγκοσμίον φήμης λαματικὸν ὕδωρ «Σάριζα» ἄνδρου ἡγγυημένον, ὡς δις τῆς ἐβδομάδος κομιζόμενον, πωλεῖται παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν Ἀδελφῶν Μπίστη, Σταδίου 33, καὶ διασταύρωσις ὁδοῦ Παρθεναγωγείου, Ν. Καλιβίνου, Ζωοδόχου Πηγῆς 17 καὶ Λεωνίδα Μενδρινού, Ὁφθαλματρείου 2. Παράρτημα ἐν Πειραιεὶ ἐδωδιμοπωλεῖον ΣΩΤ. ΒΟΡΡΙΑ—Κεντρικὴ Ἀγορά. Οἱ θέλοντες ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ προμηθεύωνται ὕδωρ χονδρικῶς δύνανται ν' ἀπευθύνωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἰδιοκτῆτας κ. κ. Ἀδελφοὺς Μπίστη καὶ Ν. Καλιβίνου. Αἱ αἰτήσεις των θὰ ἐκτελῶνται ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἐν Ἀνδρῶ πηγῆς μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀκριβείας καὶ ταχύτητος.

— 1831 —

ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ, ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

(ASSICURAZIONI GENERALI)

ἐταιρικὸν κεφάλαιον καὶ ἀποθεματικὰ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1904

Κορῶναι 247,497,914.42

ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑΙ — ΘΑΛΑΣΣΑΣΦΑΛΕΙΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

ἐπὶ διαφορῶν συνδυασμῶν.

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΝΑΠΤΕΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΖΩΗΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Γεν. Πρακτορείου
Δ. ΒΡΥΖΑΚΗΣ

Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα
καὶ Διευθυντὴς τοῦ Εἰδικοῦ Γραφείου Κλάδου Ζωῆς
Ι. ΚΟΥΖΙΝ

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος καὶ Τραπεζίτης ὁ Οἶκος Γ. Π. ΣΚΟΥΖΕ

Γραφεῖα: Ἀθήναι, Ὁδὸς Σταδίου καὶ Ὁφθαλματρείου ἀριθμὸς 10.

Ἡ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐχει κεφάλαιον μετοχικὸν 3,000,000 ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔχει καταβληθῇ 1,500,000.
Ἐσυντήθη ἀπὸ τὴν

ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

καὶ ἀπὸ μεγάλους κεφαλαιούχους.

Ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἰδικὸν τῆς ἀντιπροσώπων, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ τὰς ἐργασίας καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὰ Συμβούλια.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ. — ΔΑΝΕΙΑ ΕΠΙ ΕΝΕΧΥΡῶ

α') Λαχειοφόρων ὁμολογιῶν καὶ χρεωγράφων.

β') Ἐμπορευμάτων παντὸς εἶδους καὶ προσεχῶς χρυσοῦ, ἀργύρου κ.λ.π. Προεξοφλήσεις ἐμπορικῶν γραμματίων. Εἰσπραξίαι συντάξεων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν.

Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα δέχεται καταθέσεις εἰς τὸ Ταμιευτήριον τῆς ἀπὸ

ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

καὶ ἄνω καὶ δίδει τόκον 4 1)4 ο)ο. Ὁ καταθέτης λαμβάνει τὰ χρήματά του ὅπισω, ὅταν θέλῃ. Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα πληρώνει διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ τρεῖς μῆνας τόκον 3 1)2 ο)ο, μετὰ 6 μῆνας 3 3)4 ο)ο, μετὰ ἐν ἔτος 4 1)4 ο)ο, μετὰ δύο ἔτη 5 1)4 ο)ο.

Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα προεξοφλεῖ τοκομερίδια καὶ εἰσπράττει γραμμάτια καὶ ἀγοράζει καὶ πωλεῖ κατ' ἐντολὴν τρίτων παντὸς εἶδους χρεώγραφα.

Γραφεῖα Τραπεζῆς ἐντὸς Στοᾶς Ἀρσακείου.

Ὁ Διευθυντὴς
Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Κολώνια

Κ. Βελισσάριος, δδός Σταδίου, 67.

Κουμώσεις Κυριών

Κ. Βελισσάριος, Λεωφόρος Πανεπιστημίου, 4.

Modes

Ερμείον, όλοι οι τελευταίοι νεωτερισμοί: Φορέματα και Έπανωφόρια, Πίλοι, Στηθόδεσμοι, Ασπρόρουχα: — Ράπτριαι και Μοδίσται Παρισινάί Μ^{mes} Jeanne, Helene, Alice, Charlotte.

Μαρυαρογλυφεία

Ιωάννης Γ. Χαλδούπης δδός Πανεπιστημίου 69

Γαλακτοκομεία

Ι. Χρυσάκης, δδός Φιλελλήνων 4.

Α. Τριανταφυλλίδης, δδός Ήπειρου 67.

Βιβλιοδε-εία

Σ. Άμπατζόπουλος, δδός Κολοκοτρώνη 7.

Φαρμακεία

Π. Βασιλείου, δδός Σταδίου και Αιόλου.

Σωτήριος Σωτηρίου..... εν Χαλκίδι

Δημ. Χατζηδημητρίου..... εν Καρδίτση

Θεοδ. Παπαζαχαρίου... » »

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΔ. ΣΑΜΠΡΑΚΟΥ

Όδός Σταδίου 43 — Αθήναι — Έναντι Άρσακείου.

Διαρκής παρακαταθήκη ύφασμάτων Σκωτίας

Θαυμασία ποικιλία χρωματισμών και σχεδίων.

LAITERIE - PATISSERIE

S. TH LALAOUNI

Place de la Concorde

L'endroit le plus fréquenté par les meilleurs membres de la Société

d'Athènes

Service de nuit

É L É G A N C E

GRANDE MAISON

MARCHAND - TAILLEUR

B ALASKA - PETROVITZ

ATHÈNES

55 Rue de Stade 55

Dépôt de draps anglais. — Coupe de 1er ordre. — Prix modérés.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Γ. Ι. ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ & ΣΑΣ

Όδός Γ' Σεπτεμβρίου 22

ΟΛΑ ΤΑ ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ ΕΙΔΗ

ΓΑΛΑ ΑΓΝΟΤΑΤΟΝ

ΠΡΟΣ 80 ΛΕΠΤΑ Η ΟΚΑ

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΑΡΚΕΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1886 ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΘΕΙΣΑ ΤΩ 1905

ΕΤΕΡΟΡΡΥΘΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον καταβεβλημένον: 2,000,000 δραχμαί

ΑΘΗΝΑΙ — ΣΟΦΟΚΛΕΙΟΝ

Τμήμα Τραπεζικόν. — Συνάλλαγμα. — Έκδοσις επιταγών (chèques). — Πιστωτικά επιστολαί. — Εισπράξεις. — Δάνεια επί ένενχύρω Χρεωγράφων. — Προεξοφλήσεις. — Καταθέσεις. — Φύλαξις τίτλων και τιμαλφών.

Τμήμα Ταμιευτηρίου. — Ταμιευτήριον 4%. — Μηνιαία καταθέσεις άνατοκιστικά.

Τμήμα Χρηματιστηρίου. — Αγοραπωλησίαι χρεωγράφων. — Χρηματιστικά έντολαί.

Τμήμα Έμπορίου. — Προμήθειαι έμπορευμάτων. — Αντιπροσωπεΐαι οίκων. — Πληροφορίαι έμπορικάί. — Δέματα κατειργασμένα βυρσοδεψείου Μοσχάτου.

Γενικόν Πρακτορείον έν Ελλάδι της New York Life ασφαλείας επί της ζωής.

Τόκοι καταθέσεων

3	1/2	0/0	απόδοσις	εις	πρώτην	ζήτησιν
3	3/4	0/0	»	μετά	ένα	μήνα
4	0/0	»	»	μετά	τρεις	μήνας
4	1/4	0/0	»	μετά	έξ	μήνας
4	1/2	0/0	»	μετά	έν	έτος
5	0/0	»	»	μετά	δύο	έτη
5	1/2	0/0	»	μετά	τρία	έτη και πλέον

Διά καταθέσεις εις χρυσόν κατά 1/2 0/0 όλιγώτερον

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

Συσταθείσα τώ 1839

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ £ 315.510

ΕΛΡΑ έν Λονδίνω ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ έν Αθήναις

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ έν Κερκύρα, Κεφαλληνία, Ζακύνθω, Πάτραις, Πειραιεί, Τριπόλει

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ. Η Ιονική Τράπεζα Limited δέχεται μέχρι νεωτέρας είδοποιήσεως, καταθέσεις εις επιταγὰς (chèques) επί Άγγλίας και Γαλλίας, υπό τούς κάτωθι όρους:

2 0/0 εις α' ζήτησιν μέχρι του ποσού fr. 100.000. — 1 0/0 εις α' ζήτησιν διά τὰ πέραν των fr. 100.000 ποσά. — 2 1/2 0/0 μετά 3 μήνας. — 3 0/0 μετά 6 μήνας μέχρι ένός έτους. — 3 1/2 0/0 μετά έν έτος και επέκεινα.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ: 2 0/0 έτησίως επί αποδόσει εις α' ζήτησιν διά ποσά μέχρι Δρ. 100.000. — 1 0/0 εις α' ζήτησιν διά τὰ πέραν των Δρ. 100.000 ποσά. — 3 0/0 μετά 3 μήνας. — 3 1/2 0/0 μετά 6 μήνας μέχρι 2 έτών. — 4 0/0 μετά 2 μέχρι 4 έτών και 4 1/2 0/0 επέκεινα των 4 έτών.

Η ΛΑΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Κάμνει γνωστόν

ότι από την Παρασκευήν 3 Μαρτίου επιτρέπει την έλευθέραν είσοδον εις τὸ κοινὸν εις την πρώτην αποθήκην των Πρατηρίων αυτής, όπου εκτίθενται πρὸς πώλησιν διάφορα καινούργη έπιπλα διά λογαριασμόν των επιτιλοποιών όφειλετών της με τιμὰς όρισμένας, αὶ όποῖαι αναγράφονται έφ' εκάστου έμπορεύματος.

Ο Διευθυντής
Δ. Δοξέρδος

Η ΛΑΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Γνωστοποιεί

ότι συμφώνως τοῖς άρθροις 9 και 10 του Καταστατικού αυτής ήρχισε από της 17ης τρέχοντος μηνός Μαρτίου της προεξοφλήσεως των έμπορικῶν γραμματίων.

Ο Διευθυντής
Δ. Δοξέρδος

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντοκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερεότητας αποδοτέας εις όρισμένην προθεσμίαν ή διαρκείας. Αἱ εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις τὸ αὐτὸ νόμισμα εις δ' έγένητο ή καταθέσεις, εις χρυσόν ή δι' επιταγῆς όψεως (chèque) επί του έξωτερικού και επιταγῆν του όμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιῶν πληρώνονται έν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αίτήσει του καταθέτου έν τοῖς Υποκαταστήμασι της Τραπέζης, έν Κερκύρα δὲ Κεφαλληνία και Ζακύνθω διά των υποκαταστημάτων της Ιονικής Τραπέζης.

Τόκοι των καταθέσεων

1 1/2	τοῖς	ο/ο	κατ'	έτος	διά	κατάθ.	6	μηνῶν
2	»	ο/ο	»	»	»	»	1	έτους
2 1/2	»	ο/ο	»	»	»	»	2	έτών
3	»	ο/ο	»	»	»	»	4	έτών
4	»	ο/ο	»	»	»	»	5	έτών

Αἱ όμολογιαί των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έντολήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνώνυμοι.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Όργανον της Έταιρείας του Έλληνισμού. Έκαστον τεύχος αποτελείται εκ 5 τυπογραφικών φύλλων 8ον σχήματος.

Διά του Έλληνισμού αναλύονται και συζητούνται έν άρθροις ειδικών δημοσιολόγων άπαντα τὰ έθνικά ήμῶν ζητήματα, ως και πᾶν δημοσίευμα έθνικῆς υποθέσεως.

Συνδρομή: Έσωτερικῶ Δραχμαί 8 Έξωτερικῶ Φράγκα 8.

Τὰ μέλη της Έταιρείας, καταβάλλοντα την έτησίαν αυτών συνδρομήν πληρόνουνσι τὸ ήμισι της συνδρομῆς. Πᾶσα αίτησις απευθυντέον:

Κον Πρόεδρον της Έταιρείας του Έλληνισμού Εἰς Αθήνας

ΕΥΛΟΓΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΑΙ

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΔ. ΚΑΖΑΝΗ

ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

АЭНИА!

1896

ΠΑΡΙΣΙΟΙ

1900

ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 1904

Δρόμος	100 μέτρων	Μοιούρε	12''	Ἀμερικὴ	Ζάβρις	10'' ⁴ / ₅	Ἀμερικὴ	Χάν	11''	Ἀμερικὴ
»	400 »	Μοιούρε	54'' ¹ / ₅	Ἀμερικὴ	Δόγκ	49'' ² / ₅	Ἀμερικὴ	Χέμαν	49'' ¹ / ₅	Ἀμερικὴ
»	800 »	Φλάκ	2' 11'' ¹ / ₅	Αὐστραλία	Τεσὶ	2' 1'' ² / ₅	Ἀγγλία	Λάτσιμιν	1' 56''	Ἀμερικὴ
»	1500 »	Φλάκ	4' 33'' ¹ / ₅	Αὐστραλία	Μέννερε	4' 6''	Ἀγγλία	Λάτσιμιν	4' 5'' ² / ₅	Ἀμερικὴ
»	110 μετ' ἑμποδίων	Κοιότης	18''	Ἀμερικὴ	Κεντζιάν	15'' ² / ₅	Ἀμερικὴ	Σχοῦλ	16''	Ἀμερικὴ
Ἀλμα	ἀπλοῦν	Κλάγκ	6,35 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Κεντζιάν	7, 18 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Πιντοστάν	7, 34 μέτρ.	Ἀμερικὴ
»	τρηλοῦν	Κόνοου	13, 71	Ἀμερικὴ	Πιντοστάν	14, 44 »	Ἀμερικὴ	Πιντοστάν	14, 33'' ¹ / ₄ μέτ.	Ἀμερικὴ
»	ἀπλοῦν ἀνευ φορῶς	δὲν ἔγινε			Πιοῦρ	3, 20'' ¹ / ₄ »	Ἀμερικὴ	Πιοῦρ	3, 47'' ¹ / ₂ μέτ.	Ἀμερικὴ
»	εἰς ὕψος ἀνευ φορῶς	δὲν ἔγινε			Πιοῦρ	1, 65 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Πιοῦρ	1, 49'' ¹ / ₂ μέτ.	Ἀμερικὴ
»	εἰς ὕψος μετὰ φορῶς	Κλάγκ	1, 81 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Ματζέρε	1, 92 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Τζόνσον	1, 80	Ἀμερικὴ
»	ἐπὶ κοντῷ	Χόιτ	3, 33 »	Ἀμερικὴ	Ματζέρε	3, 30 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Νίβγκ	3, 50'' ¹ / ₅	Ἀμερικὴ
Σφαίρα		Γκάρετ	11, 22 »	Ἀμερικὴ	Ματζέρε	14, 11 μέτρ.	Ἀμερικὴ	Ρότ	14, 81'' ¹ / ₂	Ἀμερικὴ
Δίσκος		Γκάρετ	29, 15 »	Ἀμερικὴ	Μάουρε	36, 6 μέτρ.	Οὐγγαρία	Σέγγιδαν	39, 30	Ἀμερικὴ
Μαγυθύνειος ὀρῶς		Δούης	2 ὥρ. 58' 50''	Ἑλλάς	Τιερό	2 ὥρ. 59'	Γαλλία	Χίς	3 ὥρ. 29' 53''	Ἀμερικὴ
Ἀγροὶ βαρῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς		Ἑλλιοτ	56 ὥρ. 45'	Ἀγγλία						
»	»	Ζένσεν	84 ὥρ. 45'	Δανία						
								Καρολὸς	87 ὥρ. 45'	Ἑλλάς

Πληθὺν τῶν ἀνωτέρω ἐπιδόσεων (records) ὑπάρχουν καὶ ἔτι καὶ κάλλιστοι εἰς διαφόρους ἀγῶνας, ὧν δύο κατέχει ὁ Ἑλλήνων Δημήτριος Τόφαλος εἰς τὰ βάθρη διὰ τῆς μίας (68 ὁκτῶ.) καὶ δι' ἄμφοτέρων τῶν χειρῶν (113 ὁκτῶδες)· εἰς τὸν δίσκον ὁ Ἀμερικανὸς Γκάβελς (42, 77 μέτρ.), εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῶν (3, 75 μέτρ.), ὁ Γάλλος Κοντέ, εἰς τὸ ἄλμα τριπλοῦν, ὁ Ἀμερικανὸς Κόννολνι (14, 96 μέτρ.) καὶ εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος ὁ Ἀμερικανὸς Sweeney 1, 97.

ΔΩΡΟΣ